

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Z\Žamboch Miroslav\M_Žamboch-Důl Quake.pdb

PDB Name: M_Žamboch-Důl Quake
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Důl Quake
Miroslav Žamboch

moto: žádná díra není natolik hluboká, abychom se z ní nevyhrabali

Jennifer seděla sama u velkého stolu a znechuceně se rozhlížela po sále. Prostor třicet metrů na třicet v pravidelných rozestupech zaplněný těžkými dubovými lavicemi a ještě masivnějšími stoly. Baaldova hospoda, největší v celém městě, vznikla rozbouráním stěn několika sousedících domů. Zlé jazyky tvrdily, že střecha drží jen díky tuctu zaklínadel, které musí Baald každoročně nechat obnovovat a že jednou stejně spadne. Nikomu to však nevadilo a většinou zde bylo plno. Hovor a povykávání stovek hostů se slévaly v jediný nerozlišitelný šum, sál tak poskytoval větší soukromí, než se na první pohled zdálo. Pivo měl Baald poctivě a studené, obsluha byla rychlá a pěkná. Mnoho mužů sem chodilo, protože Baald zaměstnával ty nejhezčí a nejvyzývavější oblečené servírky ve městě. Hosté je okukovali, ale nechávali je na pokoji. Dvě z pěti totiž nosily na zadečku pod sukní malý kousek látky, který byl poprášený drobnými skleněnými střepinkami dostatečně velkými na to, aby porušili kůži nenechavce, který si plácl. Střípky byly natřeny jedem, který v lepším případě způsobil dlouhodobý bolestivý otok, v horším otravu krve. Pár hostů dokonce umřelo, ale všichni se shodovali na tom, že si za to mohli sami. Baald měl totiž nad výčepním pultem pověšenou velkou tabuli s nápisem: Neplácejte holky po zadku. Pro negramotné hned k pipě umístil ceduli s vnadným ženským pozadím a přeškrtnutou mužskou rukou. Navíc to na dotaz každému návštěvníkovi trpělivě vysvětlil. Baald nestál o problémy, chtěl mít jen plný sál hostů a dostatek pěkných holek, které je budou svižně obsluhovat. Zatím mu to vycházelo. Jennifer tady však neseděla kvůli pěkným servírkám. Byla oblečená ve vycházkovém, v jejím případě to znamenalo v kožených šortkách z jemně vydlávané velbloudí kůže, které byly tak na tělo, až se jí zařezávaly mezi půlky, a v kašmírové halence bez rukávů s velkým výstřihem. Dekolt ukazoval velkou část jejích ňader a byl to pěkný pohled. Obvyklé mokasíny vyměnila za šněrovací kožené boty na polovysokém podpatku. Nebyl však tak vysoký, aby v nich Jennifer nedokázala skopnout jezdce z koně. Samozřejmě, jen pokud by to potřebovala. V uších měla zavěšené výstřední náušnice z bílého zlata s onyxem, rtěnka ladila s červeně nalakovanými nehty. Protože byla ve vycházkovém, omezila svou výzbroj na dýku v botě, útočný nůž na spodní straně předloktí, který při zběžném pohledu vypadal jako rafinovaná ozdoba, a vrhací hvězdičky v opasku. Jennifer zde neseděla kvůli práci, Jennifer hledala chlapa. Hledala někoho, kdo by se jí nebál a s kým by mohla po nejbližších čtrnáct dní flámovat, chodit do divadel a šoustat. Vzhledem k tomu, že nemínila slevit ani z jednoho z požadavků, tvářila se poněkud zasmušile. Hned první požadavek byl problém. Jennifer si nemohla stěžovat na to, že by nevypadala dostatečně žensky, polovinu harémových konkubín by strčila do kapsy. Její krása však byla vyložena funkcí. Lýtka, stehna i zadek byly patřičně tvarovány, jenomže pod oblými tvary se skrývaly železné svaly, které ji umožňovaly skákat, běhat i udeřit mnohem rychleji a tvrději, než to dokázala většina mužů. Měla klasicky krásnou pravidelnou tvář, za níž se skrýval dokonale kalkulačnický studený mozek, což bylo bohužel někdy na jejich sedých očích znát. S dalšími třemi požadavky to také neviděla nijak slavně. Určitě by u Baalda našla někoho, kdo by s ní držel tempo u pijáckého stolu - pokud by za něj platila. Možná, ale tím už si nebyla příliš jista, by jí někdo stačil v posteli - snad i celý týden, určitě zde však neseděl nikdo, kdo by s ní chodil do divadla. Gaaderpolis patřilo mezi jedno z největších měst na světě, pět místních velkých kamenných divadel hrálo po celý rok a navíc zde v sezóně obvykle hostovalo dvakrát tolik kočovnických společností. Jennifer milovala divadlo, zpěv, dramata, milovala velké pohodlné lóže, luxus číšníků, byla náruživá a žádostivá všech požitků, které si mohla dopřát. Po šestiměsíční práci pro lorda Leppota měla na účtu dost peněz a k tomu chuť je pořádně roztočit. Zatím však nebylo s kým. "Madam? Věnovala byste mi pár minut svého času?" Chlapík, který ji oslovil, byl na hony vzdálen tomu, co hledala. Menší, hubený, napůl plešatý s malými úskočnými očima. "Jo, ale jestli nabízíte šivah, zabalte to hned." řekla rezignovaně. Šivah byl Gaaderpolisu jediná ilegální droga, návykový po jedné dávce. Ničil nervový systém stejně spolehlivě, a rychle, jako ocelová jehlice zaražená do oka. "Ne, neprodávám šivah," řekl chlapík rychle, "nabízím práci." "Právě teď nehledám práci." "Desettisíc plus náklady." Jennifer se na něho podívala s překvapením a zájmem. U Leppota si vydělávala stovku měsíčně a to nebylo málo.

"O co jde?"

Chlapík se pomalu rozhlédl, jako by se obával, že je někdo poslouchá a posadil se ke stolu.

"Potřebuji něco odněkud přinést."

"Ukrást?"

"Ne přinést. Nikomu to nepatří. Ti, kterým to patřilo, jsou už dvě stě let mrtví."

"A proč za to nabízíte tolik peněz? Musí v tom být nějaký háček."

Muž přikývl.

"Je v tom háček. Ta věc byla po dlouhou dobu ukryta a mně se podařilo zjistit kde. Pokud se to dozví i někdo jiný, bude velmi obtížné ji vyzvednout."

"Aha," řekla se zájmem a v zamyšlení ťukala ukazováčkem do své levé náušnice. Onyx narážel do kovu a sotva slyšitelně zvonil.

"Prozradte mi, co to je, kde to je a já se rozhodnu."

"Jde o vyvolávací kámen, magický artefakt. Je ukrytý v posledním patře dolu Quake."

Jennifer tiše hvízdla.

"Vezmu to, pokud se smlouvou dodáte certifikát, že vyzvednutí není na indexu žádného z kouzelnických klanů. Pokud takový certifikát nebude, chci smlouvu podepsanou velmistrem - čarodějem, že mě najímá jako žoldnéře, a že se na mě a mé lidi vztahuje konvence o klanových válkách."

Chlapík Jennifer okamžik zamyšleně pozoroval.

"Dobře, dostanete certifikát."

Jennifer by raději měla žoldnéřský dekret, ale přikývla.

"O.K. Jdu shánět lidi. Zítra večer tady?"

"Domluveno."

Jennifer se převlékla do pracovního, což znamenalo volnější kožené kalhoty, pánskou lněnou košili s kapsami, koženou kazajku a k tomu několik více či méně skrytých zbraní, které by stačily pro dva velké chlapy palácové ochranky. Obešla pár v branži známých hospod a ještě týž večer si připíchla na inzertní zeď inzerát s adresou penzionu, kde bydlela a číslem svého pokoje. Uvedla v něm, že hledá společníky pro nebezpečnou práci za velkou odměnu. Zbytek večera strávila v hospodách a poslouchala, co si lidé povídají. Málem se nechala sbalit od docela pohledného chlápka, jenomže jí po čtvrtém drinku začal plakat na rameni a to nesnášela.

Ráno jí bolela hlava od špatné kořalky a musela si zaplatit extra lázeň, aby se vykoukala a zbavila své vlasy hospodského pachu. Na své dlouhé černé vlasy, které si obvykle splétala do těžkého copu, byla pyšná. Věděl, že v akci se jí nemusejí vyplatit, ale nedokázala se jich zbavit.

Během dne měla asi dvacet návštěv, polovinu zájemců vyhodila během první minuty, s pěti se bavila trochu déle a pět si jich pozvala na večer k Baaldovi.

Roztržitě otáčela v prstech certifikátem, který ji přinesl Risner. Alespoň tak se jí její nový zaměstnavatel představil.

Nechal jí i adresu, na které ho mohla kontaktovat, a jméno obchodníka, u něhož jim prý otevřel účet. Taková starostlivost ji překvapila, ale Risner tvrdil, že mu na vyzvednutí kamene velmi záleží, a že udělá všechno, aby byli úspěšní. Jako první přišla dvojčata Tex a Rex. Dva kluci, na pohled kolem dvaceti let, oba podsadití ramenatí a svalnatí. Jennifer by se líbili, jen kdyby nevypadali tak omezeně. Většinou mlčeli, a pokud výjimečně něco řekli, dávalo to smysl jen částečně. Člověk si musel spojit, co říkal jeden i druhý, aby se vůbec dobral smyslu věty. Vzala je, protože se i přes svou hmotu pohybovali jako baletky a na první pohled měli vynikající reflexy. Druhý, nebo třetí, zatím se nerozhodla, zda-li bude dvojčata počítat za jedno nebo za dva, přišel Asmundsen. I on byl mladší než ona, odhadovala, že mu není více než pětadvacet, byl štíhlý, měl ve zvyku ustrnout uprostřed pohybu a dokončit ho naprosto nečekaným způsobem. Mluvil tiše, vypadal vždy trochu zámčivě, ale neustále se usmíval. Smutně. Jennifer k němu měla dvojnásobné pocity, přitahoval ji a odpuzoval zároveň. Bezpečně v něm však rozpoznala zabijáka. Čtvrtá přišla Linda. Podsaditá ramenatá ženská kolem čtyřiceti let. Na první pohled se zdálo, že je tlustá, ale to by byl omyl. Linda měla robustní kostru, velká ňadra a ještě větší zadek, jenomže všechno to bylo doplněno dokonalé fungujícími svaly a mozky. Současně však působila velmi žensky. Jennifer si uvědomovala, že ji od pohledu nesnáší, ale tady šlo o práci a nemohla si vybírat lidi jen podle toho, jak moc se jí kdo líbí a nelíbí. Linda pár let dělala velitelku stráží v mužských harémech vládkyň Amazonek a Jennifer věděla, že tam berou jen ty nejlepší. Chvilí přemýšlela, proč cítí k Lindě takovou nechuť, ale nedokázala na to přijít. Nakonec usoudila, že je to její nafoukanost. Nebylo to přesné. Linda v kterémkoliv okamžiku působila spokojeně a vyrovnaně, současně kolem sebe šířila jakýsi přirozený klid. Poslední přišel Estehasy. Zavalitý padesátník s absurdně širokými rameny. Z dálky připomínal pochodující skříň. Kdysi ztratil pravou ruku od předloktí dolů a používal kovovou protězu vyrobenou Mayjským klanem. Když si Jennifer prohlížela zubatou linie, ve které se kov připojoval ke tkáni, neubránila se zachvění. Nedokázala si představit, co mohlo tak bizarním způsobem oddělit končetinu od těla. O Estehasym už slyšela. Čas od času se o něm tvrdilo, že umřel. Naposledy se to týkalo potyčky se zmutovanými zvířecími strážci horské tvrze, kde se pokoušel vykrást rodový trezor. Estehasy byl expert na výbušniny a vůbec na veškerou technickou práci. Když si ho Jennifer podruhé prohlížela, zjistila, že se jí i přes všechny deformity, popálený a zjizvený obličej, líbí. A všimla si, že si ho se zájmem prohlíží i Linda. To by neměl být problém, ušklíbla se v duchu a vrátila se k práci.

"Fajn, tady je certifikát, o kterém jsem s vámi všemi dopoledne mluvila."

Nechala papír kolovat. Asmundsen a dvojčata ho jen přelétli pohledem, Linda si ho prohlédla velmi podrobně, ale Estehasy ho zkoumal téměř celých deset minut.

"Rivetský papír a Maacká pečeť, obojí pravé." řekl nakonec

"Nevěděl jsem, že si kouzelnické klany takhle půjčují nástroje." pronesla Jennifer trochu znepokojeně.

Estehasy pokrčil rameny.

"Riveti a Maaci jsou po dlouhou dobu spojenci. Nevím, co tím sledují, ale pro nás to nic neznamená. Pro jistotu bych ho dal zaknihovat ke smírčímu soudci, ať to máme na beton."

"Jste velmi opatrný," řekla Linda.

Jennifer s mírným znechucením upozorovala v Estehasyho očích zájem.

"Musím být. Čarodějové často používají špinavé triky."

"Ale vy také," vmísil se do debaty svým tichým hlasem Asmundsen.

Jennifer cítila, jak se jí ježí chloupky na zátylku. Zabíják čímsi připomínal hada.

"Jaké špinavé triky?" zeptala se.

"Pan Estehasy se často angažuje ve záležitostech spojených s magií, někdy i bez patřičných povolení."

Estehasy se pousmál, Jennifer si všimla, že kůže na celé polovině obličeji není jeho, ale byla mu transplantována."

"A šel byste do toho, i kdybych neměla certifikát?" zeptala se.

Estehasy zavrtěl hlavou.

"Tady v Gaardepolisu ne, tohle je kouzelnické město skrz na skrz, první klan se zde usadil před více než pětistý lety."

"Ale jinde?"

Estehasy pokrčil rameny a zase se usmál.

"To je otázka peněz a zajímavosti úkolu."

"Fajn," ukončila debatu Jennifer.

"Je nás šest, mzda činí deset tisíc. Já jsem velitel a získala jsem zakázku. Desettisíc rozdělíme na sedmi dílů. Já dostanu dva, vy ostatní po jednom. Je někdo proti?"

Jennifeer mohla o něco snížit sjednanou částku, a tvářit se, že si neber více než ostatní, ale byla zvyklá jednat s partnery na rovinu. Tohle považovala za slušnou a poctivou nabídku.

"Já jsem," řekl Rex.

"Proti." Dokončil Tex.

"Je nás pět." prohlásili oba najednou.

Jennifer se podívala kolem do kola a začala otráveně vyjmenovávat jednotlivá jména a počítat je na prstech, ale Estehasy ji přerušil.

"Oni se počítají za jednoho, že ano pánové."

Rex i Tex souhlasně přikýkli.

"A chcete jen jeden díl?" ujišťovala se Jennifer.

"Ano."

"Fajn, je někdo proti?"

Nikdo nebyl proti.

"O.K. Šest dílů, dva pro mě, jeden pro vás. Tím jsme dojednali peníze a teď k práci. Co víte o dolu Quake? Proč by mělo být vyzvednutí nějakého šutru tak nebezpečné, že za to Risner platí desettisíc?" zeptala se.

Sama si už nějaký názor udělala, ale víc hlav více ví a ona nezanedbávala žádnou příležitost, jak zlepšit pravděpodobnost na úspěch.

"Důl Quake, je velmi starý," řekl jako by sám pro sebe Asmundsen, "starší než město."

Estehasy přikývl.

"Zpočátku se v něm těžilo uhlí, potom se dolování přestalo vyplácet a na sto let ho zavřeli. Pak se našel někdo, kdo si spočítal, že s novou technologií by to mohlo jít a začali opět kopat. Místo uhlí našli v nejnižších patrech zlato. Doba konjunktury těžby vyvrcholila před dvěstěpadesáti lety. Dneska se Quake rozkládá pod celým Gaardepolis a neexistují žádné mapy. Nejméně sedmdesát let už se v něm netěží."

"Proč?" zeptala se Jennifeer.

Estehasy se usmál. Jennifer zjistila, že v tom úsměvu je něco klukovského. A uvědomovala si, že si toho všimla i Linda.

"Správná otázka. Já nevím," odpověděl Estehasy.

"V průběhu druhé vlny dolování se v dole ztratila velká skupina lidí," vmísila se do debaty Linda.

"Byli to náboženští fanatikové, vyznávali filosofii třetí strany mince. Označovali se za Tumerský klan a prý tam dost dlouho přežívali. Ještě dvacet let potom, co odešli, je občas potkávali horníci."

"A vy si myslíte, že je tam můžeme potkat?" zeptal se Asmundsen.

"Ne, to ne. Ale mezi členy sekty bylo hodně čarodějů. Můžeme potkat něco, co tam po nich zůstalo."

"A nezapomínejte na hřbitov," nakousla Jennifer téma, do kterého se nikomu nechtělo.

Na Gaardepoliském hřbitově byli pochováni desettisíce padlých z astridské války. Dva klany bojovali před třemi stoletími o vlastnictví ložiska magicky aktivních drahých kamenů a oba dva porušili válečnou konvenci. Astridi byli později smeteni z povrchu zemského a nikdo se už nedozvěděl, jaká kouzla vlastně použili. Stávalo se, že mrtví z té války, se občas budili jako zombie. To byl ten lepší případ. Někdy se budilo něco jiného, co vládlo naprosto netušenými schopnostmi. Gaardepoliský hřbitov, byl vybudován, aby chránil svět živých před pohrobky minulosti.

"Poslední zombie se dostal ven před dvaceti lety," zašeptal Asmundsen.

"Ano, do ulic města. Ale Quake se rozkládá i pod hřbitovem," řekl Estehasy.

"Já už jsem peníze přijala, vy ne. Stojí vám to za vaší mzdu?" zeptala se Jennifer.

Najednou si uvědomila, že si přeje, aby řekli ne. Měla pocit, že v celé záležitosti něco skřípe. Šestice sedící okolo stolu se chvíli vzájemně prohlížela.

"Mzda je dobrá. Pokud se nám to povede, bude to má poslední akce, chci se usadit. Já jdu do toho" zabručel

Estehasy..

Nakonec souhlasili všichni.

Jennifer objednala panáka pro každého, aby zpečetili dohodu, Estehasy si nechal přinést večeři. Jennifer ho při jídle zvědavě pozorovala. Jeho ocelové prsty se pohybovali právě tak přesně a elegantně jako ty skutečné. Estehasy musel svými rukama dokázat mnoho věcí. Ta představa ji pobavila. Usmála se a v tom okamžiku si uvědomila, že ji přimhouřenýma očima pozoruje Linda. Věděla, že i ona ví a najednou ji přepadl záchvat žárlivosti. Ten pocit ji vyvedl z míry.

Uprostřed jídla Estehasyho umělá ruka znehybněla a změnila se v nepoužitelný kus mrtvého kovu. Estehasy polohlasně zaklel, zdravou rukou otevřel drobný panel na předloktí, do malé prohlubně vložil malý rubín a zase panel zasunul. Protéza opět začala pracovat.

"Vždycky na to zapomenu," zabručel.

Jennifer si všimla, že těch prohlubní tam bylo více a v té největší byl vložen nádherný rubín velikosti holubiho vejce. Tak velký drahokam představoval malé jmění. Nedokázala si představit, že by ho někdo používal jako zdroj energie. A už vůbec ji nenapadlo, k čemu by tak intenzivní magické zřídlo mohlo sloužit.

Druhý den ráno společně navštívili obchodníka, u kterého ji Risner otevřel účet. Měl povolení na prodej veškerého zboží a nijak se necukal, když si chtěli prohlédnout sklad zbraní. Rex a Tex se vyzbrojili těžkými hřebíkomety. Rex si vybral příruční kanón s šesti dlouhými hlavními, Tex zvolil osmihlavňový velkorážný. Jedna zbraň byla extrémně účinná na krátkou vzdálenost a pokrývala palbou celý prostor před střelcem, druhá dokázala krátkou dávkou na třiceti metrů srovnat se zemí třicet centimetrů širokou kamennou zeď. Obě dokázaly vychrlit za minut více než padesát kilogramů železných šrapnělů. A tím vystřílet veškerou munici, jak si uvědomovala Jennifer. Sama vyměnila svou starou dobrou kuši za automatickou, s podvěsným zásobníkem na deset šipek. Když se sháněla po aktivním křemenu na pohon lučiště, prodávač jí ukázal komůrku v těle kuše zaplněnou jemně mletým křemenným prachem.

"To vystačí na dvakrát větší počet výstřelů, než je životnost celé zbraně." řekl s pyšným úsměvem.

Jako dezert si přihodila do kapsy dva zásobníky s explozivními hlavicemi.

Estehasy nakoupil několik desítek kilogramů různých látek, prášku a drtí, o kterých Jennifer naprosto netušila, k čemu vlastně jsou. Linda se vyzbrojila dvěma lehkými šipkomety a odstřelovačskou puškou. Tady se prodávač začal cukat, protože zbraň patřila na červený index což znamenalo pouze pro klanové žoldnéře. Naštěstí však do obchodu přišel Risner a jeho rozkazu obchodník neodporoval. Odstřelovačku poháněly rubíny, stejně jako Estehasyho protézu, tyhle však byly velké jako špendlíkové hlavičky. Čím se ozbrojil Asmundsen, Jennifer netušila, protože začala vybírat proviant a ostatní vybavení. Nakonec nakoupili téměř tři metráky materiálu a museli si objednat nosiče, kteří jim vše odnesli na určené místo. Když chtěli odejít i se svými novými hračkami, Risner je rozhodně zadržel. Zbraně patřily do kontrolované kategorie. Měli je pouze zapůjčeny pro použití v dole Quake. Až práci skončí, budou je muset vrátit. Jennifer chvíli protestovala, ale nakonec to vzdala. Risner nechal všechno naložit do beden a slíbil, že zítra ráno je i s jejich smrtonosnou výzbrojí bude čekat u šachty.

Večer se rozešli každý do svého obydlí. Jennifer si objednala luxusní koupel, masérku a kadeřnici a vychutnávala poslední okamžiky luxusu, před tím, než se ponoří do špíny. Na celém podniku jí začínalo znepokojovat, jak marnotratně se Risner chová. Nejprve královský honorář, který by člověk jinde nedostal ani za královraždu, potom přístup ke zbraním, s nimiž obvykle pracovali jen speciálně vycvičení zabijáci. Rozhodla se, že bude dvojnásob opatrná. Ke všemu ji pila krev Linda. Zajímala se o Estehasyho a nijak se tím netajila. Byla ráda, že ti dva neodcházeli z obchodu společně. Na druhou stranu se jí nepodařilo pozvat Estehasyho na panáka. Podrážděně okřikla kadeřnici, ať dává pozor a na ex vypila sklenici vína. Obvykle bývala před akcí v lepší podobě.

Vstup do dolu, který pro ně Risner nechal otevřít, ležel mimo území města pár desítek metrů od polorozpadlých chatrčí opuštěné hornické vesnice. Těžní věž ještě stála, ale šachta byla zakryta komolým bronzovým kuzelem vytvořeným ze dvou polovin přesně přiléhajících jedna na druhou. V noci přšelo, pod nohama jim čvachtalo rozbředlé načervenalé bláto. Risner přikázal gestem svému doprovodu, aby se dal do práce. Jennifer neměla schopnost magii používat, ani ji vycítit, ale dobře věděla, že bronzový pancíř zdaleka není jedinou bariérou. Kladkostroje skřípěly, háky se zaklesávaly do úchyťů, kov skřípěl o kov a kužel se pomalu otevíral. Pohledem přelétla své společníky. Byli dobří, cítila to v kostech, ale přesto ji neopouštěla divná předtucha. Jestliže při prvním setkání považovala Risnera za poskoka nějakého čaroděje, teď si tím nebyla tak jista. Třebaže neměl žádné formální znamení hodnosti, jeho muži se k němu chovali uctivě a Jennifer si byla jistá, že dva chlápci s prázdnými obličejí, kteří se od něj nehnuli ani na krok, jsou jeho bodygardi. Okamžik pozorovala Estehasyho. Líbil se jí. Nevěděla proč, ale nemohla si pomoci.

"Ts," zasyčela pohrdlivě polohlasem.

Poloviční mrzák, starý a ošklivý. Přesto se jí, když stála vedle něho, zrychloval tep a rozčilovalo ji, když se bavil s Lindou. Navíc se jí zdálo, že ti dva se baví zbytečně často. Raději se soustředila na práci.

Jedna polovina kužele byla odkloněna v úhlu pětáctýřiceti stupňů, jeho váhu teď nesla trojice konopných lan. Několik mužů, kteří se nezúčastnili fyzické práce, vypadalo vyčerpaně. Jennifer si zapnula koženou bundu s ochrannými vycpávkami na ramennou a loktech a naposledy v duchu zkontrolovala, zda na nic nezapomněli. Světla, stovky metrů lan, zásoby jídla na čtrnáct dnů, vodu, nástroje na kopání, zbraně, munici. Nedokázali to všechno najednou ani pobrat, ale plánovala, že hned na první úrovni chodeb těsně pod povrchem, vybudují základní tábor, do kterého se v případě potřeby budou vracet. Risner se na ní tázavě podíval. Jennifer, i když si připadal směšně, spustila kuši na řemeni do pohotovostní polohy, přistoupila k okraji jámy a podívala se dolů. Černá díra pokračující do nekonečna se na ni zašklebila a po zádech jí přešel mráz. Denní světlo odhalovalo čtyři patra chodeb a štol, komplikované dřevěné konstrukce kladkostrojů, vahadel, žlabů a kolejí pro vozíky. Dál panovala tma. O tři metry níže byla na jedné straně štoly vytesaná plošina, která zřejmě kdysi sloužila jako překladiště. Vedlo k ní hrubě tesařské schodiště.

"Jdeme na to." zavelela.

Poměrně dlouho jim trvalo, než snesli dolů veškerou výstroj. Asmundsenovi se pod zem očividně moc nechtělo, neustále pokukoval po okolí a úkradkem pozoroval polovinu Risnerova doprovodu, který se zatím držel opodál. Konečně měli všechno na místě. Stáli vedle nákladu, hrana šachty jim omezovala výhled, z nebe viděli jen polovinu, samozřejmě tu zataženou. Jennifer napadlo, jestli ještě někdy spatří slunce.

"Mnoho štěstí," popřál jim Risner a jeho úsměv byl ještě o poznání křivější než obvykle.

Mávl na někoho mimo jejich zorné pole.

"Krej mě," sykl Asmundsen na Jennifer

Jedním skokem se přenesl přes deset schodů, druhým vyskočil z jámy. V polovině jeho letu se pravému bodygárdovi v ruce zaleskla ocel. Asmundsen ho, stále ve vzduchu, kopl nártem levé nohy do ohryzku, druhý muž se pokusil ztrhnout Risnera dozadu do bezpečí, ale Jennifer ho bez přemýšlení střelila do břicha. Asmundsen dopadl těsně před Risnera, hadovitým záškubem zápěstí ho udeřil do spánku a shodil ho dolů. Lana zaskřípěla, prostor se zaplnil fialovou září, Asmundsen, v okamžiku, kdy ho obklopilo pole magie, na okamžik zpomalil, ale potom se přesto vrhl dolů. Lana praskla, vychýlený půlkužel se zvrátil a udeřil do svého protějšku. Zazvonění bronzu zaznělo v stísněném prostoru jako hrom, okraj rozptýleného energetické pole je všechny srazil na zem.

Jennifer otevřela oči. Tma. Bunda ji při pádu ochránila, nebyla odřená ani potlučená. Někdo rozsvítil světlo. Bylo bílé - zelené a studené. Přímě vedle ní ležel Risner, víčka se mu začínala chvět. Pro jistotu ho ještě jedno udeřila do spánku. Pokud byl skutečně tak dobrý čaroděj, jak to před chvílí vypadalo, stačilo, aby se probral k vědomí a mohl jim v okamžiku usmažit mozek přímo v lebce. Asmundsen vytáhl z ruksaku další helmu a aktivoval svítící pás vytvořený brilantovým prachem nalepeným na leštěné ocelové čelo. Jennifer se opatrně postavila.

"Proč?" zeptala se nechápavě.

"Podívej se nahoru," ukázal.

Dvě poloviny kužele nyní tvořily jediný jednolitý celek.

"Zavřeli to ještě lépe než před tím," řekl Linda.

"Proč?"

"Nevím, ale měl jsem tušení, že chystají nějaký podraz. Chtěl jsem ho proto mít sebou."

Asmundsen ukázal na bezvládného Risnera.

"Je to čaroděj, musíme to s ním skončit, než se probudí."

Bylo to vlastně jedno, protože pokud je nezabije on, zabijí je jiní čarodějové. Tuhle beznadějnou myšlenku si ale nechala pro sebe. Obvykle to tak s beznadějnými myšlenkami dělávala.

Estehasy se vzpomatoval jako poslední.

"Počkejte s tím, třeba nám pár věcí vysvětlí."

Dřepl si vedle stále bezvládného Risnera a nasadil mu kolem krku obroučku připomínající vrbový proutek spojený stříbrným kolínkem. Stáli a čekali.

Risner otevřel oči a nechápavě se posadil. Do očí se mu vkradlo poznání, okamžik vypadal naprosto vyděšeně, vzápětí ho přemohl vztek. Rozhlédl se, Jennifer si uvědomila, že to je jejich konec. Přímě cítila jeho magické soustředění.

Čaroděj však najednou zachroptěl, chytil se za hrdlo a zhroutil se k zemi.

"Je to v pořádku," řekl Estehasy a tvářil se téměř vesele.

Asi jako kluk, když se mu podaří obrát souseďovu jablonoň hlídajícímu psovi přímo před čenicí, napadlo Jennifer.

Risnerovi se pomalu vracela zdravá barva, obroučka, která mu před okamžikem málem prořízla hrtan pomalu povolovala.

"Pokaždé, když se pokusí shromáždit energii ke kouzlení, ho to přidusí," vysvětloval Estehasy.

"A jestliže se bude snažit přes míru, uřízne mu to hlavu. A sám si to sundat nedokáže, dopadl by podobně."

"Kde ses tohle naučil?" zeptala se podezřívavě Jennifer

"Tam, kde ses ty naučila tak hezky střílet od boku."

Estehasy se pobaveně usmíval. Bylo na něm vidět, že podobné situace miluje. Otočila se k ostatním.

"Prozatím dost klábosení. Na to budeme mít dost času později. Musíme se ztratit dříve, než se jim to podaří otevřít." zavelela.

Risner vypadal zničeně a jeho rezignovaný pohled svědčil o tom, že v brzkou pomoc nedoufá.

Dvojčata s Asmundsenem rozdělávala vybavení, Estehasy, si dával dohromady vlastní nádobíčko a Jennifer zkoumavě prohlížela výtahový koš zavěšený na nosníku vetknutém do skály sousedící s plošinou. Na pohled bytelná konstrukce, ale dřevo vypadalo staře a ztrouchnivěle. Zkusmo poklepávala na trámy, zvuk jí však nic neprozradil. Linda se přiblížila, párkrát dřevo očíchala, poté do hlavního trámu dvakrát rázně bouchla pěstí.

"Je to v pořádku. Můžeme se spustit nadvakrát."

Jennifer pokrčila rameny.

"Fajn, já s dvojčaty pojedeme první. Dostaneme se jak nejloubeji to půjde, vyložíme věci a počkáme na vás."

Nechápala, jak Linda tak jistě a rychle konstrukci ohodnotila, ale bylo jí to jedno. Tam dole se na ni bude muset spolehnout mnohokrát a pokud to nemá vyjít už tady ... . Nechala myšlenku nedokončenou.

Po dvou hodinách sestoupili o dvě patra níže a vzdálili se od místa vstupu do podzemí o více než dva kilometry.

Teprve potom Jennifer vyhlásila pauzu na odpočinek. S úlevou shodili bagáž z ramen a usadili se podél stěn. Estehasy položil doprostřed mezi ně věčnou lampičkou. Po nepřirozeném světle svítilen to byla příjemná úleva, i když seděli téměř po tmě.

"Co budeme dělat dál?" zeptal se Asmundsen svým tradičním šepotem.

Jennifer doufala, že ostatní šeptat nebudou. Už tak jí připadalo, že je zavřená ve kryptě a umrlčí šepot dojem ještě posiloval. Rozum jí říkal, že Quake je obyčejný opuštěný důl, ale její podvědomí tvrdilo něco jiného. Někde na dně

svého já byla vyděšená jako nikdy v životě a měla pocit, že tentokrát si osedlala koně, kterého nedokáže zkrotit. Po Asmundsenově otázce se na ni všichni otočili.

"Risnere? Co jste to nahoře prováděli?" zeptala se čaroděje.

Hubený mužik se od okamžiku, kdy ho zkrotil Estehasyho obojek, tvářil k smrti vystrašeně.

"Zapečetili jsme vchod," odpověděl.

"Proč?"

Místo odpovědi zavrtěl hlavou.

Jennifer pokrčila rameny.

"Nevím o co jde. Měla to být obyčejná, i když trochu nebezpečná práce. Ale na důraznější vyptávání," úkosem se podívala po Risnerovi, "budeme mít dost času později. Jsme příliš blízko vchodu, mohli by nás najít a potom, co jsem jim zabili dva muže a zajali tady čaroděje se s námi mazlit nebudou."

Risner se při jejich slovech sarkasticky ušklíbl. On věděl. Do dolu Quake by nyní nikdo z čarodějů nevstoupil ani za všechny poklady světa.

Jennifer vyzkoušela A - kompas. Neukazoval k severu, ale k magickému artefaktu, pro který byl vyladěn. Červená šipka mířila na severoseverovýchod a do hloubky pod úhlem pětáctýřiceti stupňů. Jennifer nemínila zbytečně sestupovat do nižších pater, ale severoseverovýchod nebyl o nic horší směr než ostatní a proto se ho držela.

Snažili se využívat hlavních šachet, klopýtali mezi pražci kolejí pro těžební vozíky, několikrát křížovali svislé těžební komíny vedoucí k povrchu. První chtěla Jennifer vyzkoušet, ale dvojčata ji zarazila.

"Kůži husí máme," pronesla střídavě na přeskáčku.

"A co?" nechápala Jennifer.

"Tex s Rexem jsou citliví na kouzla, komín je zapečetěn," vysvětlil Estehasy.

Jennifer neoponovala a pokračovali v cestě. Snažila se případným pronásledovatelům co nejvíce stížit stopování.

Třikrát změnili směr, svislé šachty s obvodovým lešením využili k pohodlnému sestupu o dvě patra, po pár stech metrech slanili do nižšího patra přirozenou puklinou ve skále. Naučili se chodit ve dvojicích vedle sebe, jeden osvětloval čelním reflektorem prostor v dálce, druhý dával pozor na zem pod nohama. Po pár hodinách se z toho stal podvědomý zvyk. Občas nacházeli pozůstatky po starých hornících. Zapomenutý špičák, kladivo, nedojedenou svačinu. Bylo zde sucho a chléb ztvrdlý na kámen přetrval celé věky. Chvilí před tím, než chtěla Jennifer vydat pokyn k bivaku, šachta skončila. Ústila do svislého komínu o průměru nejméně deseti metrů a na druhé straně už nepokračovala. Zhruba uprostřed volného prostoru viselo lano. O třicet metrů výše bylo upevněno k dvěma příčným nosníkům, dole se ztrácelo v nedohlednu.

"Řekla bych, že jsme je ztratili. Přespíme a rozhodneme se, co dál," řekla Jennifer.

Mrzelo ji, že nezastavila o pár set metrů dříve. Ve vzduchu se vznášel zvláštní kyselý zápach, znervózňovala ji nekonečná hloubka komínu. Věděla, že je to hloupost, ale bála se, aby se něco nevyšplhalo až k nim. V tichu se přichystali ke spánku, střídně pojedli a namačkali se v těsném kruhu kolem Estehasyho lampičky. Obyčejné světlo ohně je k sobě vábilo jako svíčka hmyz.

Linda dlouho studovala mapu a když ji odložila, vypadala zamyšleně.

"Odhaduji, že jsme někde pod středem Gaardepolis."

Asmundsen tiše hvízdal.

"Podle mapy, kterou máš v ruce, tady žádné štoly nejsou."

Linda odložila pergamenový svitek a sklonila se k plamínku. Její oči se utápěly ve stínu očních důlků, hra světla a tmy změnila na okamžik obličej v pitoreskní ďábelskou masku. Jennifer si až po chvíli uvědomila, že sedí na dece napružená jako šelma před skokem a v levačce svírá nůž. Hlasitě vydechla uvolnila se. Věděla, že to je hloupost, ale připadalo jí, že se jí důl zažírá pod kůži, že ovlivňuje její chování. Přinutila se soustředit na to, co říkají ostatní.

"Neorientuji se podle map, mám to tady," řekla Linda a poklepala si na čelo.

"Tyhle jsou hodně nepřesné, spousta věcí na nich není zaznačena a někdy se mi zdá, že jsou do nich vneseny záměrné omyly. Říkám vám, jsme pod centrem Gaardepolis."

Jennifer mlčela, ale souhlasila. S nelibostí si uvědomila, že Linda sedí vedla Estehasyho. A velmi blízko.

"Nikdy se zde netěžilo, alespoň co já vím," dodal Estehasy. Je pravděpodobné, že tahle štola je starší než celé město."

Jennifer se otočila k Texovi a Rexovi, co na to říkají, ale dvojčata vypadala, že jsou zabrána do nějaké ze svých her, které se týkaly jen jich a kterým nikdo jiný nerozuměl. Jennifer si už dávno opravila názor o jejich inteligenci. Nebyli vůbec hloupí, jen je zajímali úplně jiné věci než normální lidé a na jakési telepatické úrovni spolu byli permanentně propojeni.

"Neřekneš nám nic?" obrátila se na Risnera.

Čaroděj mlčel.

"Můžeme tě hodit dolů," navrhl vážně Estehasy.

Čaroděj mlčel.

Nechali ho mlčet.

"Budeme rádi, když se odsud dostaneme," řekla Linda.

"Navrhuji cestu přes hřbitov. Lidé se ho bojí a čarodějové ho považují za nebezpečné místo. Přes všechna ochranná kouzla se občas nějaký mrtvý dostal ven. I nám by se to mohlo podařit. Navíc, většina zaklínadel bude namířena proti mrtvým, ne živým."

Nikdo jí neodporoval. Vyhlídka na bohatou odměnu za nebezpečnou a rychlou akci se rozplynula v nenávratnu, teď hráli o vlastní kůži.

Risner okamžik vypadal překvapeně. Lidé se obvykle poddávali svým strachům.

Lepší návrh nikdo neměl.

Ráno bylo temné. Do slova a do písmene. Jennifer se v polospánku protáhla a ze zvyku se rozhlédla, aby se pokochala vycházejícím slunce, ale místo svěžího jitra ji obklopovala absolutní tma. Aktivovala světlo na helmě a spatřila jen černě se lesknoucí antracitové stěny. První, co jí padlo do oka, byla Linda tulící se k Estehasymu. Potlačila syknutí a stiskla zuby. Tuhle bitvu pravděpodobně prohrála ještě než začala..

"Bolí to, co?"

Asmundsen byl již také vzhůru.

"Co ty o tom můžeš vědět," opáčila šeptem.

Společně na petrolejovém kahanu uvařili čaj a vzbudili zbytek družiny.

Jennifer nechala lano prokluzovat mezi dlaněmi a pomalu slaňovala. Hrana podlahy chodby brzy odstínila záři světél ostatních, zůstala sama. Po deseti metrech zastavila a píd' po pidi prozkoumala stěnu šachty okolo sebe, poté opět pokračovala v sestupu. Hornina byla tmavá a matná, občas se jako černý drahokam zatřpytil kus antracitu. Rozeznávala otisky starých nástrojů, špičáků, kladiv, zbytky nosníků vsazených do stěn. Rozhoupala se, zachytila se u stěny za výstupek a jeden z nich si pořádně prohlédla. Dřevo bylo na povrchu zuhelnatělé a barvou splývalo s okolím. Ted', když věděla, co má hledat, objevovala mnohem více pozůstatků po bednění a žebřících. Všechno kdysi dávno zničil požár. V jednom okamžiku si už myslela, že objevila vyústění chodby, ale byl to jen nehluboký výklenek. Horníci začali razit novou štolu, ale nakonec si to rozmysleli. Sestoupila o více než šedesát metrů a narazila na uzel označující začátek třetího posledního lana. Podívala se vzhůru, vysoko nad sebou viděla prstenec záře svítilen svých společníků, pohled dolů neriskovala. Hlubinu po sebou si uvědomovala v každém okamžiku. Nakyslý zápach zesílil. Přerušila sestup a důkladně prozkoumala okolí. Stěny už nebyly z matné neidentifikovatelné horniny, ale z jemnozrnné třpytící se ruly. Nic podezřelého však neobjevila. Pokračovala ve slaňování, dokud nenahmatala poslední uzel označující konec. Nedávalo jí to smysl, odkdy se v dolech razí stometrové svislé komíny bez napojení na ostatní chodby? Kus pod sebou objevila černou skvrnu ústí štoly. Odhadovala, že tunel má tři metry na výšku a čtyři na šířku. Opatrně se vyvlékla ze slaňovacího úvazu, chytla se oběma rukama za uzel a spustila se jak nejnižší mohla. Hrana stropu se teď nacházela v úrovni jejího pasu. Rozkomíhala se a ve krajní poloze kyvu se pustila. Při letu zavadila lehce hlavou o strop. Dopad sbalila do kotoulu přes rameno, ještě než se docela zastavila měla připravenou kuši. Podle ozvěny odhadovala, že tunel se dál rozšiřuje a že stojí na hranici rozsáhlého volného prostoru. Kyselý zápach dosáhl takové míry, že téměř dusil. Neodvažovala se podívat, zda už někdo jde. Upírala oči do tmy a čekala. Věděla, že se tam někdo skrývá. Jako druhý slanil Rex. Netušila, jako dokázal seskočit dolů i se svým kanónem a dvaceti kilogramy střeliva, ale ulevilo se jí, když ho slyšela dopadnout.

Nakonec se bez velkých problémů dolů dostali všichni i s veškerým vybavením. Po celou dobu někdo hlídal temnotu za jejich zády. Risner vypadal stále vydešeněji a vydešeněji a neustále si něco sám pro sebe šeptal.

Vydali se na další cestu. V čele kráčela Jennifer, o dva kroky za ní Rex a Asmundsen, potom Estehasy, Tex a celý útvar uzavírala Linda. Rex s Texem vládli největší palebnou silou, ale jejich zbraně byli přece jen poněkud těžkopádné a neohrabané a v případě nenadálého útoku by se jim to mohlo stát osudné. Proto je bylo třeba je v prvním okamžiku chránit. Estehasy v zadu potřeboval na přípravu svých granátů ještě o zlomek času více než dvojčata. V případě jakého útoku? Jennifer v myšlenkách napomínala sama sebe. Jsou ve starém opuštěném dole...

Jeskyně byla mnohem větší než se zpočátku zdálo. Drželi se pravé stěny a jejich reflektory nedokázaly ani dosvítit na protější konec, jen občas zahlédli špičky velkých krápníků lesknoucích se někde ve výšce. Terén byl členitý, plný děr a prohlubní, které tady vymlely před dávnými věky tekoucí voda, občas se museli vyhýbat obrovským závalům vytvořeným zhroucením částí stropu. Procházeli mezi dvěma věžovitými nakupeninami kamenů, když Jennifer spíše vycítila než zahlédla pohyb pár metrů vlevo, přibližně na její úrovni. Nepřemýšlela, instinktivně vypálila od boku, současně zprava zaslechla zasvištění Asmundsenova nože. Postava v temnotě tlumeně zavrčela a neochotně se zhroutila na zem.

"Opatrně, mohou tu být další," sykla.

Rex zapnul žhavení, svazek hlavní jeho zbraně se roztočil. Se zvyšující se rychlostí rotace se počáteční hluboké brumláni změnilo ve vysoký zneklidňující svistot.

Jennifer se váhavě přibližovala ke skalní věži, v jejímž stínu se neznámý ukrýval. Tex šel vedle ní a kryl prostor po její pravé straně.

"Nezapomínejte šetřit municí," ucedila mezi zuby.

Najednou strnula, to co zastřelila se začínalo hýbat a nebyly to poslední křeče smrtelně zraněného. Do těla se očividně vracel život.

"Asmundsene?" zavolala.

"To moje se zvedá!"

O krok ustoupila, Rex čekal s připraveným kanónem.

"To moje taky."

"Počkejte, než ho rozstřílíte, chci se na něho podívat."

Jennifer i Tex krok za krokem ustupovali.

Ze stínu se vynořila vrávorající postava. Z hrudě jí trčela ocelová šipka, ale rána nekrvácela, obalovala ji bublina mazlavého slizu. Vůbec celé stvoření vypadalo slizce a leskle, kůže tomu na několika místech odpadávala a odhalovala černočervenou svalovou tkáň. Třetina obličeje vypadala zcela obyčejně, část byla zachvácená hnilobným rozkladem a na několika místech bíle svítila čistá kost. Jako pancíř obklopoval celého tvora závoj kyselého pachu rozkladu nutící ke zvracení.

"Zombie," pojmenoval tvora Estehasy.

"Jsou trochu pomalejší, ale velmi silní a jejich tělo je na dotek jedovaté. Špatně se zabíjejí, protože jsou nejméně z osmdesáti procent mrtví."

Jennifer vystřelila podruhé, šipka proletěla skrz. Zřejmě přerazila páteř, protože zombie se okamžitě zhroutila k zemi. Netrvalo to déle než dvacet sekund a opět začala ožít.

"Regenerují velmi rychle, nikdy jsem nic takového neviděl." pronesl překvapeně Estehasy.

Tex na chvíli podržel rotační kanón jen jednou rukou a svým krátkým mečem stvůru s'tal. Po té hlavu napíchl na hrot meče a širokým máchnutím ji poslal daleko do tmy.

"Zvědav jsem,"

"dlouho jak své hlavy hledati budou." dopověděl za něj z opačné strany Rex a druhá hlava s dutým zvukem dopadla kamsi mezi kamení.

"Dají se spálit, nebo rozemlít na fašírku, ale ani tohle není špatné. Skutečně se budou dávat do hromady velice dlouho."

Estehasy se tváří spokojeně a dvojčata ještě více.

"Municí jsme šetřili, naše velitelko milá,"

"Doufám, že s námi spokojená."

Jennifer si už na zvláštní slovní projev dvojčat začínala zvykat.

"To ano pánové, bylo to skvělé, ale zaráží mě jedna věc. Pokud já vím, tak zombie jsou bez inteligence, pouhé ožvlé mrtvol, které jsou zcela ovládány touhou po lidském masu. Tyhle dvě tady disciplinovaně čekali jako hlídka. Můžete to někdo vysvětlit?"

Asmundsen vytáhl z třesoucího se bezhlavého torza svůj nůž.

"Asi to nebudou jen tak obyčejné zombie, jako konec konců nic, v tomhle dole." při řeči zkoumavě prohlížel tmu okolo.

"V tomhle terénu se jich tu mohou schovávat stovky."

Lindina odstřelovačka houkla, výstřel srazil zombii schovanou na vrcholku kamenné věže. Ve stejném okamžiku se tma dala do pohybu a najednou byly všude. Vylézaly z děr, ze stínů, ze skrytých dveří ve stěnách, zdálo se, že jsou obklíčeni záplavou mrtvých. Ticho zaplašil zvuk tisíců nohou klopýtajících přes kameny, vrzání vyschlých kloubů a skřípání zubů.

"Držme se u stěny a pohromadě! Rychle odsud pryč, jinak nás dostanou! Je jich hodně!" Jennifer štekala jeden rozkaz za druhým.

Seskupili se a stáhli až k úpatí stěny. Náhle se zeď přímo vedle nich zhroutila, ze tmy se vyvalil dav neohrabaných postav. Rexův kanón se rozječel, Texův se přidal jen o zlomek sekundy později, vzduchem létaly hlavy, údy, části trupů. Zbytky hrudniku rozstříštěného zásahem z bezprostřední blízkosti téměř srazily Jennifer k zemi, sliz a roztrhané maso ji na chvíli oslepilo.

"Nezastavujte se! Postupujeme! Musíme pryč!" snažila se překřičet chaos.

Prolomili první kruh obklíčení a dali se na pochod. Jennifer kráčela s kuší v levé ruce, v pravé držela těžký tesák, spíše pracovní nástroj, než zbraň, ale pro stínání zombii ideální. Výstřel z kuše, než se stvůra stačila zhroutit švihnutí tesákem, odkopnutí hlavy a když měla štěstí, podařilo se jí získat zpět i šipku. Asmundsen pracoval podobně, Linda dávala pozor a likvidovala z dálky ty nejhorlivější a nejdychtivější stvůry. Rex s Texem střileli, jen když někde objevili větší počet zombii pohromadě, Estehasy krácel uprostřed rojnice, v každé ruce jeden granát.

Jennifer se vyšplhala na vysoký zával, odstřelila zombii blížící se po hřebeni a snažila se přehlédnout prostor před nimi. Nekonečné pole vodou perforovaného vápence, v prohlubních a dutinách bylo dost místa pro celou armádu.

Vystoupila až na vrchol valu a podívala se dolů na druhou stranu.

"Pozor! Čekají tam na nás!" stačila ještě vykřiknout.

Deset pokroucených postav vyrazilo vzhůru k ní po šikmé stěně kamenu, na kterém stála. Pokusila se skočit zpět, ale sklouzla jí noha, Tex dole krátkou dávkou zlikvidoval skupinku stvůr pokoušející se je sevřít do kleští. Jennifer se pokusila odkulit, ale něco ji chytilo za kotník. V rychlém sledu vyprázdnila zásobník kuše, ale zombie ji držela dál a stahovala dolů, mezi své kumpány.

"Pomoc!" křičela a horečnatě cpala nové šipky do zásobníku. Už klouzala dolů, věděla, že to nestihne. Náhle ji v podpaždí uchopila silná ruka, Rex ji zdvihl do výšky a s ní i slizovitou postavu, vzápětí zasvištěl Texův meč a na Jennifeřině kotníku zůstala jen uťatá ruka.

"K zemi!" zařval Estehasyehasy a mrštil vpřed oba granáty.

Ohlušující exploze otřásla celým valem, jednotlivé kamenné desky sjížděly dolů, odevšad zněl třesk rozbíjených krápníků sražených otřesem a zvukem. Po stovkách stvůr zůstalo jen vrstva slizu a lepkavého černého masa.

Estehasyho granát by dokázal srovnat se zemí půlku menšího města.

"Jdeme!" zachrchela Jennifer

Trvalo jim to celý den. Žádný z dalších útoků již nebyl tak početný, ale po celou dobu si museli dávat pozor na záškodníky ukrývající se v nepřehledném terénu a snažící se je přistihnout nepřipravené. Zombie spoléhaly na sebevražednou taktiku, i když mluvit o sebevraždě tvora, který je z osmdesáti procent mrtvý, se Jennifer zdálo trochu přehnané. Nakonec se dostali z jeskyně do dlouhého tunelu, který ústil do svislého těžebního komínu. Po starých napůl zpráchnivělých žebřících slezli o dvě patra níž. Teprve potom Jennifer povolila odpočinek.

Nikdo nebyl vážně zraněn, nejhůře dopadla sama Jennifer se svou poleptanou nohou. Provedli inventuru výstroje a munice. Nikdo příliš nemluvil, byli unaveni a uvědomovali se, že měli zpekla štěstí. Všechno mohlo dopadnout úplně jinak.

"Nejsou chytré, ale přece jen trochu myslí," bručel zamyšleně Estehasy.

"Něco takového je nepředstavitelné. A ta jejich regenerace!"

Jennifer ještě jednou zkontrolovala hromádky nábojů, šipek, šípů, granátů, železa a trhavin. Teprve teď si uvědomila, jak mnoho granátů, bomb a dalšího materiálu sebou Estehasy vleče. Odhadovala, že jeho náklad váží hodně přes metrák a nechápala, jak to dokáže vůbec zvednout, ale - byla to jeho věc. Vrátila se k důležitější věci.

"Projdeme, naše taktika je dobrá. Musíme se začít tlačit vzhůru, protože začínáme být hodně hluboko. Jeskyně nás sice mírně odvedla od našeho směru, ale podle mě už nejsme od hřbitova moc daleko." řekla nahlas.

"Lindo?"

Linda soustředěně kontrolovala svou pušku. V okamžiku kdy se stvůry dostávaly příliš blízko, ji několikrát použila jako píku. Nechtěla, aby v hlavní zůstala nějaká špina.

"Jo, vím kudy, stačí, když najdeme štolu, kterou se dostaneme nahoru."

"Máme čím střilet, máme dobrou taktiku - projdeme." zopakovala Jennifer ještě jednou, aby ostatní povzbudila na duchu. Nepřetvářovala se, věřila tomu, co říká.

"Vy si myslíte, že to je všechno?" vybuchl náhle Risner.

"Že těhle pár pitomých zombií je všechno, co tady můžete potkat?"

V bitevní vřavě se ovládal a nepanikařil, teď mu však cvakaly zuby strachem.

"Nemáme šanci, zabijí nás! I kdyby nás byla celá armáda!"

Oči měl rozšířené hrůzou a téměř křičel.

"Kdo nás zabije?" zeptal se Estehasy tiše.

"Ss -" čaroděj zalapal po dechu, posadil se a chvíli mlčel.

Linda mu podala hrnek horkého čaje. Vděčně se napil a začal pomalu mluvit.

"Quake je už téměř sto let velkou pokusnou laboratoří. Uzavřeli jsem ho nejlepšími zámky jaké známe, zapečetili tak, aby neproklouzla ani myš."

"Kdo my?"

"Všech pět Gaardepoliských čarodějnických klanů. Žijeme vedle sebe a jsme spolu příliš propojeni na to, abychom proti sobě v budoucnu vedli války. Spolupráce je pro nás výhodnější. Protože jsme chtěli získat proti ostatním klanům výhodu, vybudovali jsem společně laboratoř pro zkoušení zakázaných zbraní."

"Co pro čaroděje obnáší pojem zakázaná zbraň?" zeptal se Asmundsen.

Risner mlčel, ale místo něho odpověděl Estehasy..

"Stvoření, věci nebo entity nadané vlastní inteligencí a svobodnou vůlí. Tvory, kteří se mohou reprodukovat a dále rozmnožovat, bytosti, magické struktury, jež mohou měnit sami sebe. Kromě jiného, samozřejmě," Estehasy se sarkasticky zasmál.

"Vzhledem k okolnostem bych však řekl, že tady jde hlavně o tohle. Je to tak?"

Risner přikývl.

"A proč jste nás tedy najal? Určitě jste se nechtěli přesvědčit o tom, že vaše nejlepší hračky dokáží zabít pár ostrých hochů." zeptala se Jennifer.

"A dívek," ušklíbala se Linda.

Risner zavrtěl hlavou.

"Ne, proto ne. Abychom věděli, co se v dole děje, vybudovali jsme množství pozorovacích stanovišť. Během posledních dvaceti let však všechna oslepla. Zpočátku jsme předpokládali, že je to sabotáž některého z našich spojenců, ale časem jsme zjistili, že s podobnými problémy zápasí i oni. Chtěli jsme, abyste se tady za nás rozhlédli."

"Než nás něco zabije," doplnila Linda.

"Ano, než vás něco zabije, protože tady nepřežije nikdo."

"A jak se dovídáte, co my vidíme?" zeptal se Asmundsen tiše.

"Reflektory."

"To se dalo čekat," zavrčela Jennifer

"Bohužel se bez nich neobejdeme, takže pár dílů ještě uvidíte."

"Důl až po střechu kouzel je plný." pronesla dvojčata současně.

"Zlé tady být a hledá nás už teď. Daleko ještě."

"Jak to víte?" zeptala se Jennifer

"Rex s Texem jsou zrůdy, živé generátory moci, i když ji neumějí využívat. Měli je zabít hned po porodu." řekl nenávislně Risner.

"Jejich otec byl objektem několika experimentů podobných pánů, jako je tady náš chlebobárce," opáčil Estehasy ironicky.

"Když ti sundám obroučku, dokážeš se odsud dostat?" obrátil se přímo na Risnera.

Čaroděj na okamžik zaváhal.

"Ano, je tu spousta pasivních teleportačních míst. Stačí - stačí je aktivovat."

"Vezmi nás sebou a my zapomeneme na tvůj podraz."

Jennifer potlačila hlasitý protest. Nevěřila Risnerovi, ani co by se za nehet vešlo.

Čaroděj pozoroval Estehasyho, jakoby se snažil zjistit, co se mu honí hlavou.

"Ne, nepomohlo by vám to. Víte příliš mnoho a museli bychom vás zabít. A protože jsem vám prozradil spoustu věcí, jsem i já odsouzen k smrti. Nemohl bych vám pomoci."

"Dostaň nás někam pryč, daleko od tvých soukmenovců. Můžeš uprchnout s námi. Lepší je utíkat než zemřít."

Linda se tvářila, že nedává pozor, ale v duchu napjatě poslouchala. Zнала Estehasyho dost na to, aby pochopila, o co se pokouší. Snažil se čaroděje odhadnout, odpozorovat jeho reakce, pochopit způsob jeho myšlení, aby později, až to

budou doopravdy potřebovat, dokázal rozpoznat, kdy lže."

"Ne," odpověděl konečně Risner.

Čaroděj Estehasyho částečně prohlédl, Linda se vrátila se čištění pušky

Střídmě se najedli a uložili ke spánku. Estehasy se už soukal do spacáku, když se k němu přiblížil Risner.

"Mohu s tebou chvíli mluvit o samotě?"

Estehasy přikývl. Věděl, že je všichni pozorují, ale nevadilo mu to. Odešli až k ohybu chodby, plápolající lampička vypadala z dálky jen jako malá světluška v nočním lese.

"Jennifer se třese," řekl Risner tiše.

"Asi je jí zima."

"Ne. Všimni si, někdy se chvěje celá, jindy jenom ruka nebo prsty."

"A co to znamená?"

Estehasy se tvářil, že ho to vůbec nezajímá.

"Během let se zde vyvinulo něco, něco jako," čaroděj byl v rozpacích a hledal vhodná slova, "něco jako nezávislé vědomí."

"Chceš říci, že jste tu vysadili tolik věcí, že nemáte šajn, co se uvnitř děje." řekl Estehasy pohrdlivě.

"Jsi hlupák!" zasyčel Risner.

"Ať je to cokoliv, zjevně se jí to snaží ovládnout! Měli bychom ji zabít, dříve než ona zatočí s námi!"

Estehasy si chvíli čaroděje upřeně prohlížel, pak jako by náhodou vyloupil prsty své umělé ruky ze stěny štolý kousek kamene velikosti vlašského ořechu.

"Ještě jeden takový návrh a zabiju tě. Stejně pro nás nejsi užitečný."

Vrátili se zpátky. Risner se zaraženě posadil na svůj spacák a náhle zalapal po dechu. Jennifer se právě probírala Estehasy granáty. Ty největší vypadaly jako válce z leštěné oceli o průměru deset a výšce třicet centimetrů. Masivní ocelové tělo bylo nasazené na dlouhé dřevěné rukojeti, která umožňovala snadnější manipulaci. Vážily okolo deseti kilogramů a Estehasy je dokázal vrhat na neskutečně velkou vzdálenost.

"Jak to funguje?" zeptal se Jennifer.

Ruka, ve které granát držela, se jí viditelně třásla, ale zdálo se, že si to neuvědomuje.

"Při jednom hodu vybuchl okamžitě a při jiném dlouho poskakoval po zemi."

Estehasy přikývl.

"Jo, máš pravdu. Moje vlastní rozbuška. Pokud zasáhne něco živého, praskne to hned, jinak se to odráží a tak trochu to hledá cíl. Ale bacha, může si to najít i tebe."

Jennifer opatrně položila granát zpátky.

"Měl bys nám každému dát alespoň jeden pro strýčka příhodu. Může se stát, že budeš mít plné ruce práce a my budeme potřebovat zesílit obranu ještě někde jinde."

"O.K." souhlasil Estehasy, "připravím pro vás o něco menšího, tyhle jsou opravdu těžké a pro střelce trochu nemotorné. Ale na hlídku si ho klidně vezmi."

"Fajn," přitakala Jennifer.

Risner obrátil oči v sloup.

Estehasy si lehl vedle Lindy a bez skrývání se k ní přitulil. Dvojčata spala jako vždy namačkána jedno na druhé.

Jennifer se zhluboka nadechla. Bylo jí špatně, chvílemi se jí zdálo, že vidí přeludy a občas jí roztřásala zima. Okamžik obě dvojice pozorovala, potom si roztáhla spací pytlé vedle Asmundseny.

"Můžu?"

Tichý zabiják s úsměvem přikývl.

V noci se Jennifer probudila vlastním výkřikem. Zoufale se tiskla k Asmundsenovi a oběma rukama ho objímala. Zabiják nespál.

"Promiň," zašeptala rozpačitě, "nechtěla jsem...."

Vycítila jeho pobavené zavrtění hlavou.

"Bez problémů, mě ženy tímhle způsobem nezajímají."

Náhle jí to připadalo směšné a téměř nahlas se uchichtla.

"Tak to je poprvé, kdy mi to nevádí," odpověděla a přitiskla se k němu ještě víc.

Poslední hlídku držel Estehasy. Ráno uvařil kávu, něžně vzbudil Lindu a při světle svíčky se podělili o jeden hrníček. Teprve potom probudili ostatní. Začal třetí den podzemí. Ztratili už sice pojem o čase, ale rozhodli se počítat dny podle dob bdění a odpočinku. Jennifer se cítila o něco lépe. Nebyla si jistá, jestli jí Asmundsen o svém vztahu k ženám náhodou nelhal, ale zabiják byl stejně usměvavý a tichý jako dříve. Byla mu za společnost vděčná, protože noc o samotě by pro ni byla utrpením. Rychle posnídali a nachystali se na další pochod.

"Risnere?"

Čaroděj očividně nevěděl, jak se má k Jennifer chovat. Zdálo se, že všeobecný strach ho přešel a nyní se bojí pouze jí.

"Když už tu s námi umřeš, můžeš nám prozradit pár dalších tajemství. Samozřejmě, pokud si to umírání chceš ulehčit."

Jennifer mluvila lehkým tónem, jako kdyby vtipkovala, ale čaroděj se nesmál. Ona také ne.

"Co byste ráda věděla?"

"S čím dalším se ještě můžeme počkat? Mám na mysli bestie nebezpečnější než zombie."

"To jsou všechny. Mohu mluvit jen o výtvorech mého klanu. Většinou jsou to bytosti s tělem z hmoty, která je mnohem odolnější než lidská tkáň. Živí se kamením, jsou velmi rychlé a silné, obvykle se orientují sluchem a čichem."

Potom jsou tu letci, ti jsou naopak lehoučci, téměř etérickí. Jakmile však oběť telepaticky zaměří, vypálí ji mozek. A asi nejnebezpečnější jsou takzvaní mrtví rytíři."

"A jak vypadá takový mrtvý rytíř?" zeptala Jennifer zvláštním tónem, pohled přitom nespouštěla ze stěny před sebou. "Připomíná obyčejného rytíře zakutého do těžkého černého brnění. Jen je o něco vyšší, možná dva a půl metru, reaguje na myšlenky. Pokud v okolí nikdo není, upadá do letargie, ze které ho probudí až přítomnost myslících tvorů. Někdy jeho aktivace trvá poměrně dlouho. Potřebuje ještě nějaká vylepšení, ale je nejinteligentnější z našich výtvorů. Ozbrojen může být čímkoliv -"

"Řekla bych, že dává přednost velkému obojručnému meči! Utíkejme!"

Jennifer vystřelila, šípka zazvonila o černé plátování a odrazila se zpět. Se stěny se vylomila obrovská opancéřovaná postava. Na okamžik zabrumlal Rexův rotační kanón, ale neměli dost času, čepel dvoumetrového meče vyštípla v žule hluboký vrub, skála pukla, rytíř se definitivně vyprostil z krypty.

Jennifer běžela poslední a povzbuzovala ostatní k rychlejšímu běhu, za sebou slyšela dunivé kroky ocelového netvora. Vzdalovali se mu, ale ze zkušenosti věděla, že tímhle tempem je dříve či později uštve. Výtvoři čarodějů obvykle netrpěly nedostatkem sil. Risner ztrácel dech a propadl se až na předposlední místo.

"Doprava doprava!" nesl se zepředu Lindin hlas.

Prchali uhelnou slojí, antracit se v zářii reflektorů leskl, občas zazářila odraženým světlem křemenná žila. Terén byl rovný, kdysi zde zřejmě byly položeny koleje pro vozíky, ale později je někdo vytrhal. Jennifer v poslední chvíli strhla Risnera doprava. Čaroděj byl naprosto vyčerpán a nevnímal už žádné pokyny.

"Dělej sakra, dělej, nebo ti nakopu prdel!"

Jennifer se snažila za běhu nabít kuši šípkou s výbušnou hlavicí a proklínala se, že tak neučinila už dříve. Konečně se jí to podařilo.

"Utíkej!" zařvala na Risnera, který už sotva klopýtal.

Nastavila zásobník do správné polohy, vybrala si dostatečně dlouhý úsek chodby, poklekla a čekala. Stará zimmice se náhle vrátila, viděla špatně a neostře.

"Tak pojď ty parchante," šeptala si sama pro sebe.

Dunění zesilovalo, buď rytíř běžel velice těžkopádně, nebo vážil mnohonásobně více než člověk. Bez varování se objevil v zákrytu chodby, pancíř ve světle reflektoru zářil všemi barvami. Jennifer stiskla zuby, potlačila hryzáni strachu v útrobách, zamířila na spodní okraj břišního plátu a stiskla spoušť. Tlaková vlna exploze ji odhodila o pět metrů dozadu, ocel rytířova brnění modře zazářila, další exploze ji mrštila proti stěně. Jennifer ztratila vědomí, rytíř běžel dál.

"Tady se mu postavíme!" zařval Estehasy.

"Rexi, Texi! Připravte se!"

Prerývaný dech přehlušilo kvílení rotujících hlavní, dvojčata se postavila přímo proti ústí chodby.

"Pal!"

Vzduch se zatměl železem, rytíř zavrával, už se zdálo že ho palba srazí k zemi, dokázal však nabrat rovnováhu a přikrčený postupoval vpřed proti smřsti projektilů.

"Stop!" zařval Estehasy, "k ničemu to nevede!"

Odstrčil dvojčata stranou a hodil těžký granát.

Ocel narazila na ocel, granát se odrazil směrem k Estehasymu a explodoval v půli cesty. Výbuch porušil strop chodby, zával srazil rytíře k zemi.

"Máme to," řekl s úlevou Estehasy, ale ještě než větu dokončil, věděl, že to není pravda.

Půltunový balvan trůnící na kupě kamení se skutálel dolů, hromada drti a menší kamenů se rozhrnula, rytíř se postavil a pokračoval v cestě. Estehasy hodil další granát, ten se však odrazil někam dozadu, Lindina střela sklouzla po ocelovém nárameníku. Rytíř se dostal až do sálu, Rex s Texem na něj okamžitě zaútočili meči, ale rytíř byl mnohem rychlejší, než se při jeho velikosti zdálo možné. Dokázali se jen bránit a uhybat. Monstrum jediným krytem odrazilo jejich sfázovaný výpad a vrhlo se na Asmundsena, který se snažil zaútočit ze strany. Zabíjác se rozběhl proti zdi, s pomocí setrvačnosti a gymnastické obratnosti vyběhl po kolmé stěně téměř až ke stropu, odrazil se a saltem vzad přistál rytíř na ramenou. Než ho obrněnec stačil srazit paží, vbodl jednu ze svých dýk do průzoru hledí a pokusil se skočit pryč. Dýka zůstala pohroužená až po záštitu do helmy, ale rytíř jen lehce zavrával. Ještě ve vzduchu trefil Asmundsena pěstí a zabíjác zůstal bezvládně ležet na zemi. Rex s Texem opět zaútočili. Tex šťastně zasáhl, podařilo se mu promáčknout hledí, Rex nedokázal odolat drtivé ráně těžkého meče a skončil v kleče na podlaze. Rytíř se rozmáchl, aby ho dorazil, Tex se z místa odrazil a bočním kopem zasáhl rytíře do helmy. Obrněnec se zapotácel, jeho rána šla vedle, přesto však dokázal zasáhnout Texe jílcem meče a dvojče skončilo bez dechu s polámanými žebry na podlaze. Rytíř podruhé zaútočil na Rexe a vyrazil mu meč z rukou, současně na něj ze zadu skočil Estehasy, dvakrát za sebou udeřil svou umělou rukou, promáčkl helmu a prolomil hledí, o sekundu později skončil v bezvědomí na podlaze u protější zdi. Linda třikrát za sebou vystřelila a pokaždé zasáhla otevřené hledí, kulky kovově zvonily o vnitřní stěny helmy, ale rytíře to nezastavilo. Obrněnec se rozhlédl, kromě Lindy byli všichni vyřazeni z boje. Vykročil směrem k ní.

"Mám znova nabito. A poctivě. Žádný šmejď z kouzelnické dílny." ovzalo se chraplavě z chodby.

Rytíř se otočil za hlasem. Z ním stála Jennifer, tvář zakrvácenou, oči kalné, opírala se o stěnu, aby vůbec udržela rovnováhu, ale kuš v její ruce se ani nezachvěla.

"Tak co, riskneš si zásah do zad, poctivou výbušnou hlavicí, žádná posraná kouzla?"

Rytíř zvedl meč šikmo před sebe, náhle ho od Jennifer dělilo sotva pět metrů.

"Vrať se do domů, kamaráde, do pekla!"

Jennifer vystřelila a přesně zasáhla prázdný otvor po rozbitém hledí. Hlavice explodovala, tlaková vlna urvala rytíři

hlavu a nohy od kolen dolů, zbytek brnění zůstal neporušený. Jennifer se zatmělo před očima a zhroutila se na zem. Na okamžik se probrala, svět kolem ní plaval, Asmundsen ji právě pokládal na provizorní lůžko.

"Na to, že tě ženské po "té stránce" nezajímají, se k nim docela máš." zachraptěla.

Zabiják se usmál a svým typickým šepotem odpověděl.

"Když mi taková holka zachráni život, co bych se o ni nepostaral."

Jennifer zavřela oči.

"Zajisti hlídky, zkontrolujte munici a zaříd', aby každý dostal od Estehasyho granát." řekla a téměř spokojeně se propadla do nevědomí.

Trvalo jim několik hodin než se dokázali dát jakž takž do pořádku a připravit se na další cestu. Estehasy prozkoumal rytířovy pozůstatky. Monstrum ve skutečnosti neexistovalo. Málem je všechny zabilo prázdné brnění poskládané z jeden a půl centimetru silných železných plátů.

"Čtvrt tuny železa," řekl Estehasy nahlas a podíval se na Risnera.

"Nedohodneme se? Nepomůžeš nám odsud?"

Čaroděj byl bledý, ale jen zavrtěl hlavou.

Estehasy to nijak nekomentoval, posadil se stranou od ostatních, rozebral jeden granát a začal vyrábět výbušné hlavice pro Lindu a Jennifer. Do každé vložil malé ocelové jádro.

"Tohle by mělo projít skrz třiceti centimetrovou kamennou zed'," okomentoval svou práci.

Jennifer pomáhala Lindě pořádně stáhnout obvazem Texovi hrudník, když si uvědomila, že něco není v pořádku.

Podívala se na Lindu, potom na Asmundsena, Tex s Rexem náhle stáli ve střehu. Estehasy položil dlaň na stěnu.

"Chvěje se."

"Rytíři?" zeptala se Linda.

Vibrace zesilovaly, až se změnily ve slyšitelné dunění.

Během dvacet sekund byli připraveni k útěku.

"Lindo směr hřbitov, šplháme se vzhůru a za každou cenu odsud mizíme. Já budu krýt záda, Rex s Estehasym levou, Tex a Asmundsen pravou stranu. Neztraťme se. Kdyby se Risner snažil zmizet, zabijte ho."

Jennifer si nahodila batoh na záda. Rozkaz k pochodu nikdo nepotřeboval.

Zpočátku se dunění ozývalo jen za nimi, ale po dvou hodinách získali pocit, jako by se ocitli v obklíčení a smrtící smyčka se kolem nich pozvolna stahovala. Na okamžik se zastavili v kruhové prostora s několika ústími chodbami.

"Tři jdou přibližně správně, ale nevím, které se stočí nahoru a které dolů."

Linda byla nervózní, chodby které vybírala stále klesaly.

"Potřebuju čas, abych se mohla rozhodnout."

Pušku držela položenou v ohbí levé ruky, přistoupila k první štolě a zůstala stát se zavřenýma očima.

"Musíme tu vydržet, dokud se nebude jistá," zavrčela Jennifer.

"Každý se vezme jednu chodbu, kdo bude potřebovat pomoc, křikne."

Asmundsen nespouštěl oči z temného ústí. Reflektor si seřídil na svit do dálky, úzký paprsek prořezával tmu a osvětloval vzdálenou stěnu v ohbí. V ruce držel malý granát, kterému Estehasy říkal lepička. V chodbě se něco mihlo a blížilo se to vpřed. Asmundsen čekal, věděl, že musí cíl zasáhnout přímo. Byl to skutečně rytíř, přesná kopie předchozího. A za ním další. Asmundsen si připravil do levé ruky druhý granát. Měl ještě třetí. Už jen deset metrů.

Krátký náprah, prudký a přímočarý hod. Granát zasáhl rytíře přímo do hrudi a přilepil se k pancíři. Rytíř zvládl dva další kroky, během nichž se nálož protavila dovnitř a explodovala.

Prostor se otřásl výbuchy, spaliny trhaviny dusily a nutily ke kašli, v dýmu nebylo vidět ani na krok. První střelou Jennifer minula, druhou rytíř zázračně srazil mečem, třetí ho dostala přesně do středu trupu. V tunelu se objevilo něco menšího a rychlejšího. Jennifer dokončila přebíjení, tvor - přikrčený kříženec luční kobylky a krokodýla už byl sotva pět metrů daleko. První zásah, druhý. Ani jeden ho nezastavil.

"Pozor! Prošel!" zařvala Jennifer a uskočila.

"Kamenožrout!" vykřikl Risner někde z dýmu.

Zrůda otevřela tlamu zaplněnou velkými nepravidelně rozmístěnými zuby, Estehasy se otočil a hodil do chřtánu jeden ze svých velkých granátů. Zrůda skousla, Jennifer se přikrčila, nálož explodovala, ale jaksi tlumeně, tvor ještě okamžik přešlapoval na místě a teprve potom se váhavě zhroutil.

"Mám to! Je to tahle štola! Za mnou!" zakřičela vítězoslavně Linda.

Ve stejném okamžiku se stěna vedle ní rozsypala a v troskách se objevila dvojice kamenožroutů. Prohryzali si skálou vlastní cestu.

"Utíkejme!"

Správná cesta byla zasypána, Linda zvolila štolu hned vedle. Okamžik se zdálo, že se nepřátelé blíží ze všech stran. Jennifer postrkovala ostatní k rychlejšímu běhu a ohlížela se za sebe. Po pár stech metrech zákrut a prudkých klesání, bylo jasné, že i tentokrát uniknou. Vběhli do velkého podzemního dómu. Jennifer se nadechla k výkřiku, aby zvolnili tempo, zvuk jejich kroků se náhle dutě rozléhal. Než si uvědomili, že to není ozvěna, bylo pozdě. Falešná podlaha se v délce dvacet metrů prolomila a zřítela se do hluboké, nálevkovitě se zužující díry. Past, vběhli jsem přímo do pasti, blesko Jennifer hlavou. Náráz, náráz a tma.

Bodavé světlo ji oslepovalo. Po chvíli pochopila, že se dívá do světlometu vlastní helmy. Přílba ležela těsně pod hladinou a reflektor jí svítil přímo do očí. Byla jí zima, zády se opírala o jakýsi trám. Seděla po pás ve vodě. V okolí byla

voda zakalená zviřeným bahnem, které se však rychle usazovalo. V dálce se hladina leskla jako zrcadlo a v hloubce se daly rozeznat i ty nejmenší podrobnosti. Strop se ztrácel ve tmě. Všude okolo se tyčili sloupy, žebříky a plošiny starého napůl zteřelého lešení. Táhl se až za hranice dosvitu reflektoru. Putovala pohledem vzhůru. První patro, druhé, patro, další patro. Lešení bylo vysoké, zpřerážené podlažky v jednotlivých podlažích vyznačovaly trajektorii jejího pádu. To jim asi zachránilo život. Komu? Jí samotné? Rozhlédla se okolo. Asmundsen ležel na dně obličejem vzhůru. Při dopadu přerazil jakousi podpěru a nabodl se na ni. Ostrý rozeklaný hrot vyčníval z břicha a pravděpodobně mu přerazil páteř. Ledová voda zastavila krvácení, i po smrti se usmíval. Jennifer stiskla zuby a pokusila se postavit. Levou rukou se dotkal něčeho měkkého. Byla to Linda, plavala ve vodě obličejem dolů. Jennifer ji uchopila a zdvihla ji hlavu nad hladinou. Pro případ, že by ještě nebyla mrtvá. Moc tomu nevěřila. Dvojčata ležela vedle sebe v prvním patře nad hladinou, Estehasyho nemohla nikde najít.

Linda sebou škubla a začala dávat vodu. Zvuk se obrovskou prostorou dutě rozléhal, rozvlněná hladina opaleskovala všemi odstíny zelené. Lešení zaskřípělo a zavržalo. Jennifer pravačkou pozvedla kuš. Nosila ji na popruhu přes rameno a kupodivu ji při pádu neztratila.

"Hej ty tam, ozvi se!" zařvala, ale ozvěna její hlas rozmazala téměř do nesrozumitelnosti.

"To jsem já, Estehasy. Mám tu i Risnera"

Rex zvedl hlavu, Textiše zasténal.

Celý den se brodili obrovským zatopeným prostorem. Pokud odtud vedly nějaké východy, musely se všechny nacházet ve stropě. Začínali věřit, že se propadli až na samotné dno Queka. Estehasy zpočátku nahlas přemýšlel, kdo a proč tyto obrovské prostory vytěžil, ale potom začal i on šetřit silami. Pořád mu jich však zbývalo mnohem více než ostatním. Občas procházeli pod celými kilometry lešení. Někdy se rozsypávalo při pouhém doteku, jindy bylo tvrdé jako z kamene. Jennifer cítila, že se jí zmocňuje stará třesavka, zdálo se jí, že se dívá cizíma očima, putuje kilometry choděb, které nikdy neviděla a hledá. Hledá je samotné. Bála se nadcházejícího odpočinku a oddalovala ho, ale nakonec byli všichni tak vyčerpaní, že museli zastavit. Utábořili se ve třetím patře poměrně zachovalého lešení, po několika pokusech se Estehasymu podařilo zapálit "věčnou lampičku." Seděli v mokřém oblečení namačkání jeden na druhého a čekali. Čekali, až nabere dostatek sil, aby se dokázali dát brodit nekonečným jezerem ledové vody. Zimou nemohli usnout.

"Co budeš dělat, až se odtud dostaneme?" zeptala se Linda Estehasyho.

"Začínám být na podobné věci starý. Usadím se."

"Kde?"

"Ve městě ne. Většinu života jsem strávil v podzemních laboratořích, kobkách, katakombách a starých hradech. Mám toho plné zuby. Představuji si pěknou usedlost v místě kde není moc lidí, kde v zimě sněží a v létě je teplo. A ty?" Jennifer pochopila, že opakuje rozhovor, který už spolu v minulosti vedli a byla jim za to vděčná. Odvádělo to její myšlenky od příznaků v hlavě a pomáhalo to bojovat s nutkáním vzít jeden z granátů a nechat ho vybuchnout přímo mezi nimi.

"Hledám chlapíka, který by to se mnou nějakou dobu táhl. Nejlépe až do smrti."

Linda použila intonaci koňského handlíře, který zkoumá možnosti zákazníka.

"A proč bych to nemohl být já?"

Estehasy náhle promluvil naprosto vážně, očividně přeskočil několik nevázaných replik, ale Linda se hned nevzdávala.

"Ty? Ty s tím tvým umělým pahýlem?" snažila se dál používat hokynářský žargon, ale polykala při tom smích.

"Netušil jsem že ti tak moc vadí. A koneckonců, naposledy sis vůbec nestěžovala."

Ted' už se smáli oba.

"Tedy, pokud se oba bavíme o stejném pahýlu."

Jennifer si nemohla pomoci a musela se k nim přidat.

Napůl v mrákotách a napůl v polospánku vnímala jak se vášnivě dohadují, kde a jaký si postaví dům.

Netušili, jestli odpočívali hodinu, nebo celý den, ale když dala Jennifer rozkaz k odchodu, nikdo neprotestoval. Linda nebyla schopna určit v nekonečné jeskyni správný směr a museli se proto opět spolehnout na A - kompas. Bez orientačních bodů a kompasu by se jim mohlo snadno stát, že by bloudili v kruhu až do naprostého vyčerpání. Po dlouhé hodiny se ozývalo jen šplouchání ledové vody a jejich unavené oddechování. Sil jim rychle ubývalo. Bylo chladno, vydechovaný vzduch kondenzoval hned u úst a neustále je obklopoval jemný opar páry a drobných kapiček vody. Nazelenalá hladina splývající s temnotou vypadala pořád stejně, zdálo se, že se přes veškerou svou snahu vůbec nehýbou z místa.

"Ostrov, pokud oči naše neklamou, vidím" pronesli do ticha Rex s Texem.

Skutečně, na hranici dosvitu reflektoru spatřili černou skvrnu porušující dokonalou linii nekonečné hladiny. Jennifer si přehodila kuš do ruky, rotační kanóny naříkavě zabrumlaly a po několika zakolísáních nabraly správné otáčky. Chlad a vlhko nesvědčeli nikomu. Rozvinuli se do rojnice a opatrně se přibližovali. Jennifer pečlivě zkoumala dno před sebou, občas se zastavovala a čekala, zda neuslyší něco podezřelého, ale jeskyně se zdála stejně mrtvá jako před chvílí.

Ostrůvek byl mnohem menší než čekali, pouhý balvan čnící nad hladinu. Z bezprostřední blízkosti zjistili, že to není ani ten balvan. V zelené vodě ležel mrtvý rytíř, nebo to, co z něj zbylo. Dno okolo brnění pokrýval načervenalý koberce rzi, pouhé zvlnění stačilo, aby se pancíře odlupovaly tenoučké šupiny zkorodovaného kovu. Chvilí okolo nehybného monstra nerozhodně postávali, zbraně v pohotovosti. Rytíři v pravém slova smyslu nežili, proč by se tedy najednou nemohl postavit a zabít je? Estehasy přetočil krunýř na záda. Uvolnili se. Kdysi dávno prorazilo něco rytířův prsní plát a vytvořilo v něm díru o průměru mužské pěsti. Okraje otvoru byly zprohýbány dovnitř.

"Leží tu už pěkně dlouho. Odhaduji deset, dvacet let. Minimálně." řekl zamyšleně Estehasy.

"A není sám."

Linda ukázala dopředu.

Hladina o pár set metrů dále byla poseta spoustou obdobných drobných ostrůvků, kterých si ve svém soustředění na rytíře nevšimli.

"Zdá se, že jdeme správným směrem." zabručela Jennifer

"Válka monster? Vaše stvůry proti ostatním klanům?" zeptal se Estehasy Risnera.

Čaroděj jen zavrtěl hlavou.

"Nevím."

Pokračovali v cestě. Pozůstatků těl přibývalo, zanedlouho se prodírali středem dávného bitevního pole. Boj musel zuřit s neuvěřitelnou intenzitou, protože na mnoha místech museli do slova a do písmene přelézat přes celá pohoří pozůstatků nelidských bojovníků. Sem tam viděli rozdrčené krunýře rytířů, procházeli kolem napůl roztavených kamenožroutů, prolézali hrudními koši, jejichž obratle připomínaly žebra lodních trupů, pod nohama jim praskali křehké vápenné schránky - kosti, mnohokrát se vyhybali místům, která sice ležela pod hladinou, ale která byla na první pohled suchá. Jako by na nich leželo cosi neviditelného. Risner vše pozoroval s tichým úžasem, Estehasy se každou chvíli zamračeně zastavoval a něco si prohlížel. Jennifer na něj bez poznámek trpělivě čekala. Neměli kam spěchat a bylo možné, že zjistí něco důležitého.

"Podívejte se na tohle. Ještě, který chodil po dvou a měl tři oči."

Zaujatě chvíli zkoumal lebku.

"Ale to třetí oko mu nesložilo k dívání."

U deset metrů vysokého valu z kostí, ocelových krunýřů, kamenných těl a nic nepřipomínajících pozůstatků z jakési pryskyřičné hmoty, si Estehasy vyžádal přestávku a začal se prohrabávat do nitra nakupeniny. Ostatní byli rádi, že si mohou na chvíli odpočinout. Jennifer se vyškrábala na vysokou hromadu kostí, kuš si položila na kolena, čas od času zkontrolovala reflektorem okolí a přemýšlela. Tlak v hlavě, který ji doháněl téměř v šílenství, náhle polevil a neměla ani žádné vidiny. Najednou se, až na to, že byla k smrti unavená, hladová a podchlazená, cítila docela dobře. Změna k lepšímu ji znepokojovala. Jako kdyby šli směrem, který neznámému vyhovoval. Už nevěřila, že přežijí. Přesto však proto minila udělat úplně všechno.

Estehasy skončil s exhumací prací, vypadal znepokojeně a překvapeně.

"Prohrabal jsem se až dolů. Zní to neuvěřitelně, ale tady se bojovalo nejméně 50 let. Čím níže jsem se dostal, tím starší jsou pozůstatky. Navíc úplně dole jsou tvorové mnohem primitivnější. Pravděpodobně nebyli tak nebezpeční jako jejich následovníci. Nazval bych to řízenou válečnou evolucí v praxi. Vy jste o tom nic nevěděli?" zeptal se Risnera.

"Ne. Ale vysvětluje to spoustu věcí. Naše výtvořby byly naprogramovány tak, aby se pomalu, ale jistě množily. Asi před padesáti lety jich začalo záhadně ubývat. V jednu chvíli téměř vymizely, předpokládali jsme, že náš projekt skončil fiaskem."

"Dokázal by ses odsud dostat?" změnil Estehasy náhle téma.

"Ne." odpověděl čaroděj bez zaváhání, "o tomhle domu nemá nikdo ani tušení, nejsou zde žádná teleportační místa. Navíc potřebuji alespoň zhruba vědět, kde se nacházíme."

Jennifer si na okamžik čaroděje zkoumavě prohlížela. Možná byl jejich poslední poukázka na cestu na povrch.

"Jdeme." zavelela.

Dlouho si neuvědomovali k čemu se blíží, protože se neustále dívali pod nohy. Potom Linda náhodou zvedla oči vzhůru a vydechla úžasem. V prvním okamžiku ji napadlo, že vidí hvězdy, vzápětí si uvědomila, že to není možné. Před nimi se tyčil obrovský chrám. Chrást nebo pevnost. Neviděli by ho, protože byl stále ještě příliš daleko, ale jeho špičaté věže byly posázeny svítícími body připomínajícími hvězdy. Instinktivně se semkli k sobě a jako by proti své vůli postupovali v před. Jennifer v jedné ruce svírala pažbu kuše a v druhé velký granát. Cítila, že něco uvnitř je očekává. V temnotě jim chyběla měřítka pro porovnání a až zblízka dokázali ocenit gigantické rozměry stavby. Pevnost-chrást se tyčila se do výšky více než třista metrů a zaujímal rozlohu několika kilometrů čtverečních. Zdálo se, že nejvyšší věž se napojuje přímo do stropní klenby domu. Zdi z pravidelných šedých kvádrů byly zdobeny abstraktními reliéfy vyjadřujícími jakýsi vnitřní řád. Linda náhle zastavila, až do ní Risner narazil..

"Vím, kde jsme!"

"Kde?"

"Přímo pod hřbitovem!"

"Jak to víš?" zeptal se Risner nedůvěřivě.

Jennifer odpověď neposlouchala. Linda prostě patřila mezi lidi s téměř zázračným orientačním smyslem. Věřila jí, navíc ji umístění chrámu právě pod hřbitovem připadalo logické. Bylo tam nakupeno tolik zaklínadel, kouzel a pečeti, že se v tom nikdo nemohl pořádně vyznat. A o jednu kouzlo více nebo méně - nepochybovala, že pevnost má něco společného s čaroději. Přestože se třásla zimou, pažba kuše ji klouzala v ruce potem. Bála se. Bála se protože opět pocítila tlak v hlavě, tentokrát nedočkavý a povzbuzující. Pokud se však chtěli dostat zpátky do světa živých, museli pokračovat v cestě - věž chrámu spojená s klenbou domu byla více než příslibem. Se stisknutými zuby znovu vykročila. Dno začalo stoupat, po pár metrech se dostali na souš. Před nimi se jako obrovská kamenná masa tyčila sto metrů vysoká zeď pevnosti a v ní jako zlaté slunce zářila obrovská bronzová brána. I zdálky rozeznávali komplikované reliéfy zdobící celou kovovou plochu. Estehasy si je dlouho soustředěně prohlížel. Připadalo mu, že se jejich obraz mihotá a tetelí podobně jako vzduch nad kamennou cestou za horkého letního dne. Úkosem zkontroloval Risnera. Čaroděj byl bledý jako stěna a nekontrolovaně se chvěl.

"To není možné," proklouzlo mu mezi sevřenými rty.

"To není možné a je to proti přírodě!"

"Kdo to postavil?" zašeptala Linda.

"Tunerové, poznávám jejich znak na dveřích." odpověděl tiše Estehasy.

"Ta sekta, která před dvěma sty lety utekla pod zem?"

"Ano. To nevypadá na výtvar degenerátů, že ne?"

Estehasy se posměšně obrátil na Risnera.

Čaroděj stále lapał po dechu.

"To se nesmí! Používají zakázané postupy, porušují pravidla, řád! Cítím to všude, už ty dveře jsou hřích!"

Jeho výlev zděšení a opovržení přerušilo kovové zadunění. Jennifer vyklouzl z ruky granát a udeřil o skálu. Okamžik nechápavě pozorovala kovový válec naplněný trhavinou ležící na zemi u jejích nohou.

"Jsem devětset metrů pod zemí, v zavšiveném starém dole plném posraný příšer a k tomu tady najdeme tuhle pitomou obrovskou stavbu nacpanou všemi možnými přízraky, které si ti imbecilní čarodějové mohou vůbec představit! Co s tím sakra mám dělat?! Devětset metrů pod zemí!"

Jennifer křičela na všechny a na nikoho zároveň. Zvedla granát a napůl nepřítelně s ním mávala okolo sebe.

"Umístil bych já hřídky u vstupu do pevnosti své." řekli Rex s Texem.

Estehasy se nejprve podíval na jednoho a potom na druhého. .

"Já také."

Jennifer zmlkla, párkrát překvapeně polkla a podezíravě si změřila granát ve své ruce.

"Fajn. Dvojčata si připraví zbraně. Naládujte do nich veškerou munici, kterou ještě máme. Linda a já budeme mít půl zásobníku obyčejných, půl explozivních střel. Estehasy, měj po ruce těžký granát, kterým nám budeš krýt záda, když se budeme muset rychle dekovat. Ty, Risnere, se mi nepleť pod nohy, nezapomněla jsem, proč tady vlastně jsme. O.K?" Po té co se Jennifer vrátila velitelskému tónu, vypadali všichni spokojeněji a jistěji. .

"Jdeme."

Krok za krokem se přibližovali ke vchodu, přitom neustále kontrolovali prostor okolo. Ozýval se jen vysoký svist hlavní dvou kanónů rotujících v nejvyšších otáčkách. Jennifer posunkem zadržela ostatní a přistoupila k bráně. Kovu se nedotýkala, konečky prstů přejížděla několik centimetrů nad plochou reliéfu. Brněla jí celá ruka, ale žádné odlišně působící místo, které by mohlo být pastí, nenalezla. To však nevyklučovalo možnost, že celý vchod je jedna velká komplikovaná nástraha. Až po chvíli si uvědomila, že brána není zavřená. Křídla oddělovala milimetrová mezera. Zatajila dech a zataáhla za kruh klepadla. Mnohatunové bronzové křídlo se překvapivě snadno dalo do pohybu.

Dívali se do prázdného sálu, patnáct metrů na dvacet, stěny, strop i podlaha byly ze stejných šedých kvádrů jako celá stavba. Na několika místech objevili ve zdech prohlubně, jako by do nich kdosi bušil gigantickým beranidlem. Z místnosti se dalo odejít obyčejnými dveřmi v protější stěně. Až při druhém prohlédnutí si všimli velké dřevěné lavice v jednom z rohů. Opatrně vstoupili. Sál neměl ozvěnu, obvyklé zvuky v něm zněly nepřírozeně hluše. Znova a znova prohledávali reflektory všechna temná zákoutí. Obrovská prázdná místnost, přesto měli nepříjemný pocit, že zde nejsou sami. Jennifer po třetí zkontrolovala lavici. Obyčejný kus nábytku z poctivého dubového dřeva, deska byla pokryta silnou vrstvou prachu. Vykročila ke dveřím, ostatní ji v odstupu následovali. Zavrzání dřeva. Jennifer ztuhla, prostorem zavířily světlé kužely reflektorů horečnatě pátrajících po příčině překvapivého zvuku. Další zavrzání. Paprsky svícení se střetly na dřevěné lavici. Pořád to byl obyčejný zaprášený kus starého nábytku z poctivého dubového dřeva. Ale nic jiného zaprášeného není, uvědomila si Jennifer. Vrstva prachu byla každým okamžikem silnější a silnější. Mimovolně o krok ustoupila. Třetí zapráštění, deska se náhle viditelně prohýbala pod velkou vahou, současně se citelně ochladilo. Prach se změnil v bílou rosolovitou vrstvu, která rychle nabývala na objemu. Rosol zprůsvitněl a vydul se do podoby šachového pěšáka, současně dále rychle rostl.

"Střílejte!"

Dřevo prasklo, Jennifer a Linda vystřelily, ale oba projektily uvázly v mase průsvitného slizu. Slizák se s děsivým plop odrazil od rozbité lavice, a potom s větší razancí ještě jednou od stropu a od podlahy. Rex s Texem vypálili krátkou dávku, ale nezasáhli. Jennifer se vrhla stranou, skákající slizák ji minul, při dalším odrazu roztrhl kamenný blok v podlaze.

"Do rohů! Tam máme větší šanci!" zakřičela.

Poslechli všichni kromě Rexe. Dvojče zůstalo stát uprostřed místnosti, třikrát zkusmo vystřelilo, ale zasáhnout slizovitý a zároveň pružný objekt odrážející se zběsilou rychlostí od všech stěn i stropu se mu nepodařilo. Slizák si rychle uvědomil, kdo je mu nebezpečný. Jako koule v kulečniku se pлавnou křivkou odrazil od podlahy, jedné stěny a druhé stěny, překvapivě se oťel o strop a z nečekaného úhlu zaútočil. Rex však dokázal bleskurychle zareagovat i s těžkým kanónem a bez váhání vystřelil. Smršť projektilů přepůbila monstrum na dvě části, ta větší však pokračovala po původní trajektorii, srazila Rexe na zem a setrvačností doletěla až ke stěně, kde zůstala bez hnutí ležet. Jennifer na okamžik přivřela oči. Opět jich bylo o jednoho méně - zvuk drcených kostí byl dostatečně výmluvný. Ani Tex se nešel na svého bratra podívat. Zůstal sedět v rohu s hlavou v dlaních. Jennifer stiskla zuby a potlačila touhu pohladit Texe, místo toho se obrátila k Risnerovi.

"Co to bylo?" zeptala se.

Čaroděj zavrtěl hlavou.

"Netuším."

"Ale určitě je to skvělé na čištění pevností, katakomb a případně i měst, že jo?" ozval se Estehasy sarkasticky a potom už klidněji pokračoval.

"Ať tenhle chrám postavil kdokoliv, zdá se že má problémy. Jinak by si takové návštěvníky nepouštěl domů."

"Nebo už má po problémech," doplnila Jennifer.

"Risnere, nemysli si, že nás přežiješ. Poslední chvilku si vyšetřím pro tebe."

Studeně se na jejich nedobrovolného průvodce ušklíbla a čaroděj se zachvěl.

"Nebo že bych to udělala už teď?"

Estehasy mužika soustředěně pozoroval. Trásl se strachy, současně však bylo vidět, že nad něčím horečnatě přemýšlí.

"Dostaneš nás odsud?" zeptal se Estehasy.

Jennifer opět vnímala tichou bitvu pohledů obou mužů. Risner se snažil zjistit, zda mu Estehasy uvěří, když bude lhát a Estehasy se snažil odlišit lež od pravdy. Jennifer by Risnera nejraději na místě zabila, ale nepřineslo by jim to žádný užitek.

"Ne."

Linda se rozhovoru neúčastnila, seděla vedle Texe a konejšila ho jako malé dítě. Jennifer by jindy takový zármutek připadal u muže nepatřičný, ale Rex a Tex - zvykla si o nich uvažovat jako o jednom. Přistoupila k torzu slizáka a šťuchla do něj špičkou boty.

"Jak se to dá nejsnadněji zabít?" zeptala se neurčitě.

"Podle mě to chcipló v okamžiku, kdy tomu Rex ustřelil vybouleninu, co vypadá jako hlava." pokračovala.

Hmota těla připomínala průsvitnou pružnou huspeninu. Středem kompaktního trupu se vinula tenká tmavě červená struna.

"Stačí přerušit tohle," ukázal na ni Estehasy.

"Něco se děje," ozvala se z rohu Linda, "země vibruje."

O pár sekund později to ucítili všichni.

Linda se vrátila k bráně a vyhlédla ven.

"Pane Bože! Pomožte mi zavřít!"

Podél stěny pevnosti se k nim po skalnaté pláni blížily desítky, stovky skákajících slizáků. Nespočetné drum drum dopadů a odrazů splynulo v jediný zvuk rozechvívající všechno kolem, největší slizáci postupovali téměř padesát metrů dlouhými a třicet metrů vysokými skoky. Zdálo se, že drtí i skálu pod sebou. V okamžiku, kdy zasunuli třetí masivní závoru, se bronzová deska rozezněla prvním nárazem a poté rezonovala neustále. Jennifer chvíli pozorovala prohýbající se kov.

"Měli bychom změnit lokál. Příliš hlučná společnost. Náš cíl je centrální věž a potom nahoru. Od povrchu nás dělí pouhých devětset metrů. Slyšíte? Zvládneme to!"

Musela křičet, aby ji ostatní v ohlušujícím rachotu slyšeli. Tvářila se mnohem jistěji, než se cítila, ale zdálo se, že to pomáhá.

"Jdeme!"

Otevřela dveře a zase je rychle přibouchla.

"Jsou i v chodbě, nejméně čtyři!"

"Než, probudí se oni ,chvíle času , třeba jim je."

Tex mluvil přerývaně a s odmlkami, jako by mu dělalo potíže doplňovat slova, které za něj dříve říkal jeho bratr.

"Naše být to výhoda. Projdeme."

Se smutným úsměvem si vzal do jedné ruky svůj a do druhé Rexův kanón a otočil se ke dveřím. Jennifer nevěřila, že jeden člověk může manipulovat dvěma tak těžkými zbraněmi současně, ale Texe jejich hmotnost očividně vůbec nezajímala.

"Otevřete paní má? Neb plné ruce práce mám." promluvil k Jennifer.

Jennifer se zachvěla. Jeho oči byly mrtvé a zdálo se, že hledí skrze ni někam daleko.

"Půjdeme za tebou a budeme dobíjet ty, kteří zůstanou."

Vešli do chodby. První dva slizáci se nestačili zformovat, třetího Tex rozstřílel v polovině transformace, čtvrtého těsně před odrazem. Jennifer s kuší v pravačce a mečem v levačce otevřela další dveře. Ocítili se v místnosti, která kdysi mohla být tanečním salónkem, u stropu se vznášela velká koule zářící modrým světlem, které více ukrývalo, než ukazovalo. Dál mohli pokračovat čtyřmi různými cestami.

Dveře po jejich levé straně se roztržili, dovnitř vpadl jejich starý známý - mrtvý rytíř.

"Je můj!" vykřikla Jennifer.

Předstoupila před ostatní, počkala, až bude ocelový kolos sotva dva metry od ní a vystřelila. Estehasy hlavice probila pancíř a vybuchla uvnitř. Rytíř se ještě okamžik potácel, potom se rozsypal v hromadu železného šrotu.

"Lindo! Určuj cestu! Šetřte munici! Texovi patří slizáci, já s Lindou máme pancéřáky. Estehasy nás bude jistit granáty! Jdeme!"

Prošli prázdnou chodbou a vstoupili do dalšího sálu. Pět velkých slizáků skočilo v okamžiku, kdy Jennifer otevřela dveře. Tex ustoupil o krok, zamířil obě děla na prvního v pořadí. Dávka z bezprostřední blízkosti roztrhala dva metráky průsvitné svaloviny v jediném okamžiku. Stejně skončil druhý a třetí. Potom bestie pochopily, že frontálním atakem nemají proti spojené kadenci dvou děl šanci a snažily se je vylákat do volného prostoru. Tex bez váhání vykročil vpřed, uprostřed místnosti se na něj vrhli ze tří různých stran. Reagoval se strojovou přesností. Vždy čekal až do poslední chvíle a z bezprostřední blízkosti sekal monstra krátkými dávkami na bílou faširku. Zdálo se, že každý jeho pohyb je promyšlen a vypočítán na celé desítky sekund do předu, že v okamžiku, kdy uvidí nepřítele, přesně odhadne jeho reakce.

V další salónu bylo přeplněno. Slizáci, rytíři, kyklopové, ještěři, kamenožrouti.

"K zemi!" zařval Estehasy.

Exploze granátů je ohlušila, oceán plamenů na okamžik vyplnil prostor.

"Rychle! Než se přihnou další!" povzbuzovala je Jennifer a vrhla se do místnosti poseté roztrhanými a zuhelnatělými

trupy.

Probíjeli se místnost za místností, sál za sálem, koridor za koridorem. Neměli čas všimnout si okolí, soustředili se pouze na útočící nepřátele a Lindiny pokyny. Další komnata. Vyrazení dveří, Texova dávka, rychlý přesun dovnitř, dobítí přežilých. A znova. Skřeky monster, úsečné rozkazy, třaskání výstřelů, ohlušující výbuchy explozí, vzduch modrý kouřem Bez výstrahy zarachotily Texovy kanóny na prázdno, rotace hlavní zpomalila.

"Munice! Došla!"

Jennifer skočila dopředu, ramenem nabrala Texe a odstrčila ho tak z dráhy letícího slizáka. V přesné otočce ještě stačila bestii dekapitovat. Skončila neohrabaně rozplácá na podlaze.

"Zavřít dveře a zablokovat je! Ať na nás nemůžou!" křičela rozkazy přímo z podlahy.

V místnosti naštěstí bylo dost nábytku, v mžiku postavili provizorní barikádu.

Jeden jako druhý byli zbrocení krví, svou i cizí, špinaví, očouzení od výbuchů granátů, poleptaní kyselinami. Několik minut seděli mlčky a nabírali síly. A promýšleli situaci. Dostali se daleko, dál než předpokládali, ale uprostřed armády nepřátel bez jejich hlavní zbraně... Jennifer se zhluboka nadechla a zkrivila tvář bolestí. Zřejmě si někde naštipla pár žeber. Nebo zlomila.

"Kolik kdo máte munice?" položila otázku, které se všichni báli.

Linda měla deset výbušných nábojů, Estehasy tři těžké granáty, Jennifer nic, Tex nic.

Znělo to jako ortel. Mlčeli a čekali. Zdálo se, že si nepřátelé uvědomují jejich bezvýchodnou situaci a nespěchají.

Jennifer si rozeplula bundu. Poprvé od doby, kdy se dostala do podzemí, jí bylo teplo. Spíše horko. Vlastně se téměř zalykala vedrem. Ostatní na tom byli stejně.

"Jsme skoro pod věží, chybí nám dvěstě, třista metrů." zašeptala Linda.

"Cítím to, vím to. Jsem si jistá. Ale není nám to nic platné."

Rezignovaně si skryla obličej do dlaní. Estehasy ji objal kolem ramen. V jednom okamžiku se chystal něco říci, pak se však zarazil, zmlkl a přitiskl Lindu ještě pevněji k sobě. Tex se díval do prázdna. Jemu už bylo všechno jedno. Jennifer pozorovala své společníky. Byli na dně, úplně dole, devětset metrů pod zemí. Došli jim náboje, síly, chuť rvát se dál. A to všechno kvůli ní. Kvůli tomu že naivně naletěla na hloupou nabídku mizerného čaroděje.

"Třista metrů?" Převalovala to slovo na jazyku, jako by se nemohla rozhodnout, zdali je to kletba nebo modlitba.

"Třista metrů? Na tuhle vzdálenost se prokoušu kamenem, a s tímhle -" ukázala na svůj široký meč, "s tímhle budou potřebovat armádu, aby mě zastavili. A když mi pomůžete, ani armáda jim nebude nic platná. Slyšíte mě? Rozumíte mi? Jsme čtyři, jsme ti nejlepší rváči na světě, projdeme. My projdeme! Budeme si krýt záda, podržíme se a projdeme! Je to mizerných, posraných třista metrů? Tolik uběhnu za půlminutu! Vždyť už jsme vlastně skoro doma! Jdeme!"

Opakovala to znovu a znovu, plivala jim slova do tváře jako sliny a nakonec tomu sama uvěřila. A potom uvěřili i oni. Vytasila meč i dýku.

"Za mnou!"

Otevřela dveře, Tex se kolem ní protáhl aby byl venku první. Na krátký okamžik zahlédla Jennifer obrovský prázdný prostor, vzápětí gigantická žhavá vlna zastířela obzor a pohltila Texe. Jennifer přibouchla dveře a odskočila do zadu. Z jejich dlouhých vlasů jí zbyl jen spálený chumáč, obličej měla jeden velký puchýř. V šoku se opřela o stěnu. Opět ho měla v hlavě. Tentokrát ne hrozícího a deptajícího ani povzbuzujícího k další cestě. Vnímala nekonečné zvrácené pobavení monstra čekajícího na sále za dveřmi.

"Ne! Ne! Dostaňte mě odsud! Ne!"

Risner klečel, bušil pěstmi do země a křičel.

"Byl to jen experiment! To není možné! Nemůžeme za to!"

Estehasy mu uštědřil dva silné políčky a čaroděj se alespoň částečně vzpamatoval.

"Co se děje?"

"Mám ho v mozku, je to zrůda!"

Linda se potácela a neustále trásla hlavou jako by se snažila něčeho zbavit."

Jediný, kdo se chovala normálně, byl Estehasy. Jennifer chápala, co se děje. Bestie poprvé navštívila i její společníky.

"O čem mluvíš?" vyslychal Estehasy dál Risnera.

Čaroděj v sebeovládání zatínal pěsti.

"Chton. Za dveřmi čeká Chton. Původně to bylo stvoření, které mělo sloužit k ničení opevnění klanových citadel. Je imunní proti všem známým obranným kouzlům. Generuje žár a vytváří kolem sebe lávové jezero, ve kterém plave. Ukázalo se však, že je téměř neovladatelný a nestabilní. Všechny jsme je zničili. Alespoň jsem si to mysleli, ale tenhle -."

Risner se zhroutil na podlahu v další vlně psychického útoku. Jennifer ho cítila jen jako jiskření na dně vlastního vědomí. I utrpení má své hranice a ona už stála kousek za ní.

"Tenhle přežil, stal se jistým způsobem inteligentní, zorganizoval armádu vašich monster a v padesát let dlouhé válce zničil pevnost Turnerů, kteří zde žili už dvě století. Řekl bych, že teď by se rád dostal nahoru, aby vám předvedl, co všechno ještě umí. Ale před tím si to vyřídí s námi. Jsme pro něj jen takový malý předkrm." shrnul Estehasy.

Risner pomalu, ale jistě ztrácel sebevládu. Drásal si obličej, trhal si vlasy a svíjel se v neovladatelných křečích.

"Já -. Tak hluboko už žádné teleporty nejsou, ale dostanu vás nahoru. Dostanu vás nahoru. Sundejte mi obojek a -"

Estehasy krátce pohlédl na Lindu a Jennifer. Přikývl a strhl Risnerovi z krku obroučku. Čaroděj se vrávoravě postavil. Po dlouhém boji o soustředění začal v mysli konstruovat kouzlo.

"Přistupte ke mně," řekl pevným hlasem, potom viditelně zaváhal jako by si něco uvědomil. Všichni zaregistrovali okamžik, kdy změnil názor, ale nestačili udělat nic. Zaznělo tiché plop, jak vzduch vyplnil prostor, kde se ještě před zlomkem sekundy nacházel Risner.

"Dostal nás." řekla Jennifer, sklouzla zády po stěně, o kterou se opírala a sedla si na paty. Nemělo cenu se o něco snažit, Chton znal její myšleny a nemohlo ho nic překvapit. Když vedla ostatní k pokusu o poslední průlom, byl dokonale připraven. Jak první šok dozníval, začala cítit bolest ze spálenin a věděla, že zanedlouho bude úplně k nepotřebě. Estehasy přecházel po kobce jako lev v kleci.

"Jennifer?"

Jennifer zvedla pohled a podívala se na něho. Ne proto, že ji oslovil, ale kvůli tónu, jakým její jméno pronesl. Znělo to velmi něžně. Uvědomila si, že to je jedna z věcí, která ji na něm přitahovalo, a že právě proto ho Lindě tolik záviděla. Estehasy se svou rukou a ramenou medvěda připomínal troglodyta z jeskyně, ale současně se v něm skrývalo něco jemného.

"Ty jsi to venku viděla, zkus nám to popsat."

"Lindo, soustřeď se. Budeme mít hodně málo času, musíš vybrat cestu hned napoprvé."

Jennifer se sama pro sebe v duchu pousmála. Záviděla jí ho, ale teď už to bylo stejně jedno.

"Obrovská prostora, protější konec je dvěstě, dvěstěpadesát metrů daleko. Stěny jsou pokroucené, natažené." začala mechanicky vzpomínat.

"Čtyřpětiny plochy vyplňuje lávové jezero a uprostřed plave on." zachvěla se.

"Cesty, snaž se vybavit si cesty."

Přikývla.

"Jsou tam dvě, vedou po pravé stěně. Dříve to byly římsy, nebo terasy, ale dá se po nich projít. Jedna sestupuje až k hladině, potom stoupá vzhůru po zbytcích schodiště podél protější zdi a končí v jakémsi průčelí."

Jennifer se zamyslela.

"Buď se jedno podlaží zřítílo, nebo to dříve byl balkón. To průčelí je nějakých třicet metrů nad Chtonem."

"Musí to být ta druhá." ozvala se náhle Linda.

"Věž je před námi, ne téměř nad námi"

Jennifer neprotestovala.

"Druhá cesta vede o kus výše téměř u stropu a mizí v tmavém tunelu. V nejbližším místě ji od povrchu lávy dělí dvacet metrů."

Estehasy přikývl.

"To byste mohly zvládnout. Plán je jednoduchý. Necháme tu všechno a poběžíme jak nejrychleji budeme moci. Žádná střelba, žádné útočení. Jestliže se tam zdržíme, spláchne nás jako mouchy ve sklenici."

"Zná mé myšlenky, ví, kdy se rozhodnu vyrazit." oponovala rezignovaně Jennifer.

Začínala se třást horečkou a chtělo se jí zvracet.

"Ale mé myšlenky určitě nezná." odpověděl Estehasy s cynickým výrazem v obličeji.

"Teď! Vyrazíme!"

Nečekal na ně, otevřel a už byl venku. Jennifer o krok za ním. Vlna žáru ji téměř srazila k zemi, v okamžiku se cítila vysušená až na troud. Lávové jezero rudozlutě žhnulo, bublalo a škvařilo se. Uprostřed plovla černá koule ověšená kruhem dlouhých chapadel. Její zvrásněný povrch se vlnil v pomalém peristaltickém rytmu. Jennifer s úsilím odtrhla pohled od netvora. Kus pod nimi se o stěnu roztříštil cákanec taveniny, žárem zakolísala. Chton chapadly bičoval povrch jezera a bombardoval je žhavým deštěm. Přeskočila kaluž lávy a přinutila se zvýšit frekvenci běhu. Estehasy se ji vzdaloval, nechápala jak dokáže tak rychle utíkat. Zdálky vypadala římsa rovná a široká, ale ve skutečnosti se podobala stezce pro kamzíky. Z horka a sirných výparů se Jennifer dělalo mdlo, před očima jí tančily velké různobarevné kruhy, kuš ji bolestivě tloukla do boku. V povrchu koule se otevřelo fialové žhnoucí oko. Jennifer intuitivně vytušila, co přijde a připravila se na otřes. Nebylo to oko. Z otvoru se vyřinul sloupec přehřáté hmoty, půltuna taveniny zasáhla stěnu sotva metr pod nimi, Estehasy zpomalil a zakolísal, už už se zdálo, že náraz ustojí, když se pod ním utřhl kus stezky. Jennifer se vrhla kupředu a v posledním okamžiku ho chytila za paži. Jeho váha ji okamžitě srazila k zemi. Než se na ně stačil chton zaměřit, Linda poklekla, strhla si z ramene pušku a vystřelila přímo do otevřeného "oka". Projektil explodoval uvnitř, chton sebou viditelně trhl. Estehasy váha kousek po kousku stahovala Jennifer dolů. Klouzala břichem po kamenech, ve spáncích ji tepala krev. O pouhý metr a půl níže byl žár mnohem větší.

"Pusť mě!"

Třeskl další výstřel, vlna lávy udeřila do stěny těsně pod Lindou. Drobné kapičky ji zapálily oděv.

Jennifer měla pocit, že jí každým okamžikem vyskočí ramena z kloubů. Estehasy vážil mnohem více, než by podle svých rozměrů měl. Nebyl to metrák, spíše dva.

"Pusť mě!" zakřičel znovu.

Jennifer zavrtěla hlavou. Druhá cesta byla jen tři metry pod ním, ale vedla rovnou do horoucího pekla.

"Ne." zachrptěla a začala táhnout. Nejprve se vzepěla na loktech a potom se píd' po pídí posunovala do zadu.

"Nikdy mě nevytáhneš! Pusť mě!"

Už neměla sílu mluvit. Soustředila se jen na své ruce, záda a nohy.

Třeskly tři výstřely za sebou. Linda přesně zasahovala stále stejné místo. Chton se zmítal ze strany na stranu, povrch jezera bouřil, ze stropu se odlamovaly kusy kamenů, neustále padal žhavý déšť. Jennifer cítila, jak ji praská v jednotlivých obratlích. Estehasymu se konečně podařilo zapřít se špičkou nohy o výstupek a o pár kilogramů ji odlehčil. Naposledy zabrala ze všech sil a dostala ho polovinou trupu přes hranu stezky. V tom okamžiku se o ně otřel chtonův taveninový projektil. Jennifer náhle ležela na zádech, nikoho nedržela, její levá ruka končila loktem spáleným na uhel. Nedokázala se ani hnout, žárem poraněné plíce marně lapaly po dechu. Estehasy o tři metry níže otřeseně vstával. Z jeho bot se začínalo kouřit. Podíval se na horu na Jennifer, na Lindu a potom na chtonu. Odlesk bublající lávy dodával jeho tváři kovové ďábelský odstín. Něco zavolal, ale Jennifer nic neslyšela. Linda znovu vystřelil,

tenkrát ze stoje. Estehasy vytřepal z ruksaku poslední tři granáty, dva uchopil do pravé a jeden do levé ruky a rozběhl se po římse. Cesta klesala k hladině, na botách mu vzplály první plamínky, potom začaly hořet i kalhoty. V okamžiku, kdy se ocitl v nejnižším bodě cesty, hořel úplně celý. Jennifer se vrátil sluch, jako ve zpomaleném filmu slyšela jeho bolestivý křik. Ale stále běžel. Linda střelila za pochodu poslední náboje a blížila se k Jennifer. Plakala, ale její slzy se okamžitě vypařovaly. Chton pochopil, že něco není v pořádku - žádný člověk nemohl běžet okolo hladiny lávového jezera a přežít to.

Z Estehasyho šatů už nezbylo vůbec nic, v okamžiku, kdy dobíhal k úpatí schodiště z něj začala opadávat tkáň. Chton bičoval prostor lávou, kameny, proudy ohně. Estehasy několikrát upadl, ale pokaždé vstal. V polovičce schodiště přestal křičet, Jennifer pochopila, že už nemá čím. Poslední zbytky zuhelnatělého masa odpadly a odhalily kovově lesklou kostru. V okamžiku, kdy se Estehasy dostal na plošinu nad chtonem, dostal přímý zásah žhavý výtryskem lávy. To nemohl přežít ani lidský mozek chráněný ocelovou lebkou. Umírající kyborg přepadl přes hranu plošiny. Linda si přehodila bezvládnou Jennifer přes rameno a sprintem vyrazila k ústí tunelu. Chton otevřel oko a by ještě ve vzduchu spálil dopadajícího útočníka, ale už bylo příliš pozdě. Estehasy své granáty držel až do konce.

Risner požitkářky snědl další olivu a třikrát lehce tleskl. Ten tanec vůbec nebyl špatný. Možná mu chyběla trocha erotického náboje, ale z pohybového hlediska byl dokonalý. Je s podivem, jak perfektní děvky člověk dostane, když si může dovolit utratit za ně o trochu více peněz, napadlo ho. V myšlenkách se vrátil o čtyři týdny zpátky a zachvřel se. Těch pár dnů v podzemí mu připadalo jako zlý sen, ale nakonec se staly triumfem, který mu pomohl převálcovat protivníky a získat velmistrovské křeslo v klanové radě. Nebylo divu, s informacemi, které přinesl.

"Pojď blíže, kočička." pobídl dívku.

Byla oblečena do průsvitného závoje, který podtrhoval dokonalost jejího těla. Možná by měl zavolat i gardedámu, napadlo ho. Ta byla sice úplně jiný typ, ale vyzařovalo z ní zvláštní fluidum. Dívka se k němu přitiskla. Po tanci bylo její tělo horké, voněla ženskostí podmalovanou lehkým parfémem. A jak málo chybělo, aby tohle všechno neměl. Téměř ty hlupáky vzal sebou nahoru. Risner se sám pro sebe usmál, ale vzápětí strnul. Něco bylo špatně. Nevadilo mu, že ho dívka uchopila za varlata, to napůl očekával, vadilo mu, že její ruka byla studená jako led.

"Už ho držím!"

Jennifer přitvrdila stisk a Risnerovi se mírně zakalilo vědomí.

"Tak nás tu máš zpátky, čaroději."

"Kdo - ?"

Linda vešla do místnosti a Risner pochopil.

"Jak jste se dostali nahoru?" zachraptěl.

"Bylo to těžké," odpověděla Linda, "a protože jsi nás tam zapomněl, rozhodli jsem se postarat se o to, aby se to už nikdy neopakovalo."

Jennifer se výmluvně podívala na svou ruku. Tělová barva a mejkap se na několika místech setřely a odhalily lesklý kov.

"Dříve bych se štitila se tě takhle dotýkat, ale s touhle hračkou stačí trocha benzínu a budu zase neposkrvrněná."

Uchichtla se svému vlastnímu vtipu. Risner pochopil co tím myslí.

"To mi přece nemůžete udělat! Jsem čaroděj! Velmistr! Dokážu vás najít, ať se ztratíte kamkoliv! Neumíte si představit, co by vás za tohle čekalo!"

Linda otevřela dlaň. Ukrývala v ní miniaturní dózu.

"Byl jsi čaroděj, Risnere. Určitě víš, co dokáže šivah s nervovým systémem. Po pár dávkách si nepřičaruješ ani kapesník, když budeš potřebovat utřít nudli u nosu. Určitě na nás nikdy nezapomeneš."

Jennifer seděla u Baalda a rozhlížela se. Byla oblečena ve vycházkovém, protězu ukryla pod dlouhou rukavicí. Kupodivu to vypadalo dobře. Spíše velmi dobře a sexi.. To potřebovala. Seděla tady, protože sháněla chlapa. Sháněla někoho ... ale tohle už znáte. Vycházkovou výzbroj doplnila o automatickou kuš, kterou měla položenou v otevřené kabele vedle sebe. Se svou novou paží si někdy ještě zcela nerozuměla a nechtěla riskovat v nějaké potyčce. Doufala však, že nepřijemný nedostatek napraví tréninkem při milostných hrátkách. Zatím nenacházela nikoho, kdo by splňoval alespoň část jejich požadavků, ale náladu jí to nekazilo. Měla tušení, že dnes večer bude mít štěstí.

"Madam? Můžete mi věnovat pár minut vaše času?"

Chlapík, který ji oslovil, byl na hony vzdálen tomu, co hledala. Podsaditý, tlustý, s mastnými zacuchanými vlasy a prasečíma očkami zalitýma sádlem.

"Prodáváte šivah?"

"Ne," řekl chlapík rychle.

"Nabízím práci. Desettisíc plus výlohy. Nemusíte nikoho zabít ani nic ukrást. Potřebuji jen něco přinést."

"Odkud a co?"

Jennifer náhle vypadala zachmuřeně.

"Kouzelný artefakt z dolu Quake."

"A myslíte to vážně?" zeptala se pro jistotu.

"Jistě madam, desettisíc plus výlohy, za krátkou, i když trochu nebezpečnou akci."

Jennifer nahnatá pod stolem kuší a vyprázdnila do mužika celý zásobník. Na stole nechala drobné za útratu. Ještě ve dveřích nevěřícně kroutila hlavou. Politováníhodného incidentu si nikdo nevšiml.

